
het **GOEDE NIEUWS**

van de wereld van morgen

'Uw naaste lief hebben'
Wat betekent
dat nu precies?

het **GOEDE NIEUWS** van de wereld van morgen

1e jaargang No. 5

juni 1982

Artikelen:

Er verschuilt zich een vijand bij u thuis!	1
Leer dankbaar te zijn — voor alles!	3
Wat zijn de werken van geloof?	7
'Uw naaste liefhebben' — Wat betekent dat nu precies?	10
Laat je ouders merken dat je om ze geeft!	14
Ministudie: De kracht van bidden met geloof	15
Hoe sterk is je vitale verbindingslijn?	17
Weet je wat je doel is?	19
Tussen haakjes . . .	20

ALGEMEEN HOOFDREDACTEUR: **Herbert W. Armstrong**
EINDREDACTEUR: **Dexter H. Faulkner**

ASSISTENT-REDACTEUREN: **Sheila Graham, Norman Shoaf**
ILLUSTRATIES: **Michael Hale, Minette Collins Smith**

Uitgegeven door de Worldwide Church of God
UITGEVER: **Herbert W. Armstrong**
FINANCIËEL BELEID: **Leroy Neff**
PRODUKTIE EN DISTRIBUTIE: **Roger G. Lippross**
REGIONAAL DIRECTEUR: **Bram de Bree**

Gelieve uw correspondentie te richten aan:
AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH UTRECHT
(Nederland)

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b. © 1982 Worldwide Church of God. PRINTED IN U.S.A.

OMSLAG: Gastvrijheid en vriendelijkheid zijn van belang bij het in praktijk brengen van Christus' gebod onze naasten lief te hebben als onszelf. Lees het artikel dat op pagina 10 begint. Foto door Roland Rees.

Brieven

Geloof versterkt

Ik dank u uit de grond van mijn hart voor het inspirerende artikel in het [Engelstalige] oktober/november-nummer: „Are We Back on the Track? — When We Lack Faith?” [Dit artikel is verschenen in het april-nummer van de Nederlandstalige uitgave: „Zijn we terug in het goede spoor wanneer we te kort schieten in geloof?”]

In het afgelopen jaar heb ik twee dochters verloren en het verdriet heeft mij overstelp. Ik besef nu dat ik me door mijn smart heb laten overmannen. Het heeft mij aan duidelijk begrip van Hebreëën 11 ontbroken. Opnieuw weet ik nu dat geloof het bewijs is van de dingen die men niet ziet. Ik bid nu vuriger dan ooit tevoren dat Gods Koninkrijk spoedig moge komen. Mijn babies zullen inderdaad bij de opstanding de genezing krijgen, waarvoor ik zo wanhopig heb gebeden. Mijn geloof is opnieuw versterkt!

Medewerker

Westen van de Verenigde Staten

„Ministudie”

Ik zou u erg graag willen bedanken voor de „Ministudie”-serie in *The Good News*. De studie geeft veel informatie en is erg gemakkelijk te volgen. Elke maand leer ik er enkele nieuwe waarheden uit.

Robert Morrow
Jacksonville, Ill.

Goede artikelen

Hartelijk dank voor alle goede artikelen die in *The Good News* worden gepubliceerd. Ze zijn fantastisch! Wij bidden voor mijnheer Armstrong en voor alles wat hij doet. Wij staan standvastig achter dit Werk.

Mr. and Mrs. Jack Willoughby
Bella Vista, Ark.

Dank en hoop

Hierbij bericht ik u de goede ontvangst van het boek *Tomorrow — What It Will Be Like*, dat mij vanuit Engeland werd toegezonden. Ik heb het met grote belangstelling gelezen. Mijn hartelijke dank voor dit geschenk en ook voor het tijdschrift *De ECHTE WAARHEID*, dat u mij geregeld toestuurt. Bij alle sombere berichten in de kranten over oorlogsdreiging en misdaden zie ik toch een lichtend verschiep voor moeder aarde en haar bewoners.

V.C.R.
Leeuwarden

Er verschuilt zich een vijand bij u thuis!

Zien wij de allereerste les in de ware christelijke levenswijze over het hoofd?

door Herbert W. Armstrong

Er bevindt zich hoogstwaarschijnlijk een vijand bij u thuis. U hebt hem niet gezien. Toch bevindt hij zich te midden van uw gezin en hij bezorgt iedereen leed; vele gezinnen heeft hij al verbroken, onnoemelijk lijden en een wereld vol ellende heeft hij al veroorzaakt.

Maar u hebt hem nooit gezien. Hij houdt zich voor uw ogen verborgen.

Het is evenwel hoog tijd dat u uw ogen opent en eens goed naar hem kijkt, zodat u de schurk die hij is kunt herkennen.

Psychologen noemen hem „emotionele onvolwassenheid”.

Dat is alleen iets waarvan veel mensen niets weten. Het is iets waarover „geleerde” mensen spreken en schrijven, maar dat zij zelden begrijpen.

Wat is emotionele volwassenheid?

Daarover kunt u van academici niets te weten komen. Het is iets dat in de eerste klas onderwezen dient te worden en aan 4-, 6- en 8-jarige kinderen in de schoot van het gezin. Het is de technische kant van het in praktijk brengen van de Tien Geboden. Het is het geheim van het menselijk geluk. Maar het wordt *nimmer onderwezen!*

Hoe kunnen ouders hun kinderen onderwijzen, als zij zelf emotioneel onvolwassen zijn? Hoe kunnen onderwijzers kinderen emotionele volwassenheid bijbrengen, wanneer zij zelf emotioneel niet evenwichtig zijn.

Toch gaat het hier om het ware geheim van de bekwaamheid om werkelijk volgens de Tien Geboden te *leven*. Het is het ware geheim van de christelijke levensstijl en perfectie. Het is het ware kenmerk van een werkelijk ontwikkelde persoonlijkheid. Dat dit niet wordt beseft en niet aan kinderen wordt bijgebracht terwijl zij zich nog in hun groeijaren bevinden — dat dit geen verplicht vak is op alle hogere scholen — is een verschrikkelijke aanklacht tegen het onderwijs, de godsdienst, tegen de hele maatschappij.

Iemand heeft eens emotionele volwassenheid omschreven als de ontwikkeling van de gemoedstoestand van nemen naar die van geven. Nemen is de weg van Satan, geven de weg van God en het principe van zijn wet. *Liefde is geven*.

In het algemeen leert een klein kind alleen hoe het moet nemen of pakken. Het pakt zijn fles, zijn rammelaar, zijn speelgoed. *Nemen* wordt tot zijn menselijke natuur. Bij zijn geboorte weet de mens absoluut *niets*. Een baby begint echter te reageren op de negatieve beïnvloeding van Satan, ontwikkelt een zelfzuchtige aard en begint te proberen alles wat hem aantrekt of aanlokt te pakken te krijgen.

Aan mensen moet worden *geleerd* om te geven. Wij moeten *leren* geven. Maar hoeveel mensen beginnen dit principe — het principe van Gods wet en van ware liefde — aan hun kleine kinderen bij te brengen?

Laten we het nog verder definiëren. Alle mensen worden aangedreven door hun emoties. Maar staan wij ooit stil om ons af te vragen en om

te analyseren wat deze emoties nu eigenlijk zijn?

Een emotie is een sterk *gevoel* — een rustverstoring — een afwijken van de normale kalme gemoedsgesteldheid van rationeel denken en handelen — een *impuls* tot een actie die niet door het verstand is beredeneerd of goedgekeurd. Enkele emoties, gevoelens of impulsen zijn angst, boosheid, walging, smart, vreugde, verbazing, medelijden. En nauwverwant met emoties zijn onze *stemmingen*. Een emotioneel onvolwassen persoon is gewoonlijk iemand die humeurig is en nooit heeft geleerd zijn humeur te beheersen.

Wat we over het hoofd zien

Ik raak er steeds dieper van overtuigd dat een van de meest belangrijke waarheden die wij mensen over het hoofd zien is, dat mensen niet zijn uitgerust met instinct, zoals de stomme dieren. Dieren bezitten geen denkvermogen, geen kennis, geen vermogen tot redeneren en verstandelijk hun handelingen te leiden. In plaats daarvan heeft God ze een instinct geschonken dat hen leidt in het spoor van zijn bedoeling.

God begiftigde de mens, naar zijn eigen beeld, met *verstand*. De mens moet eerst kennis verwerven. Tevens is hij begiftigd met het vermogen tot redeneren op basis van die kennis — hij kan nadenken, plannen maken, tot conclusies komen, beslissingen nemen. Het was Gods bedoeling dat de mens met behulp van zijn verstand zijn eigen handelingen zou besturen. Maar de mens moet dit wel *leren*, en het *doel* dat God hem gesteld heeft door hem hier op aarde te plaatsen,

kan hij nooit bereiken tenzij hij dit leert.

De ontwikkeling van rechtvaardig karakter is het doel van het leven van de mens. En karakter is het vermogen om tot ware kennis en wijsheid te komen en vervolgens geest en lichaam in dit juiste spoor te leiden.

Maar wij arme mensen doen alsof we geloven dat we niet meer dan de hoogste diersoort zijn — alsof de mens met instinct is uitgerust, en alsof het doel van het leven eruit bestaat enkel te *genieten* van de gevoelens, emoties en gemoedstoestanden waarnaar we impulsief worden getrokken, *zonder te denken of verstandelijke leiding!*

Een tragisch geval

Een tragisch voorbeeld hiervan is een man die ik heb gekend. Hij had een hoge opleiding genoten, zijn leven was gewijd aan het onderwijs, waarbij hij bereidwillig de verantwoordelijkheid op zich nam anderen te onderwijzen, terwijl hij zelf nooit deze centrale waarheid van het leven had geleerd.

Zijn hoofd was vol wetenschappelijke kennis van geschiedenis, wiskunde, literatuur. Hij bezat een grote feitenkennis over de aarde, de zon, de maan en de sterren. Verder had hij nog kennis verworven over veel andere *dingen*, maar niet over *zichzelf* — zijn stemmingen, zijn gevoelens, zijn motivaties, impulsen en wensen. Hij had er nooit bij stilgestaan om die te analyseren, laat staan ze te leren beheersen.

Als kind was hij verwend en vertroeteld — altijd mocht hij zijn eigen gang gaan en hem was nooit geleerd zich te beheersen, of hoe hij zijn stemmingen, gevoelens en wensen moest begrijpen, beheersen en leiden door gezond redeneren met het verstand, in plaats van ze impulsief te volgen zonder enige verstandelijke leiding.

Hij was getrouwd, had een goed gezin, een respectabele positie met zeldzame mogelijkheden. Maar doordat hij gevoelens, humeuren en impulsen de baas liet spelen over zijn verstand, in plaats van ervoor te zorgen dat zijn verstand daar rationeel en wijs leiding aan gaf, strandde zijn huwelijk, viel zijn gezin uit elkaar en hij vluchtte bevreesd weg van zijn hoge positie en briljante toekomst. Hij verwoestte niet alleen zijn eigen

leven, ook vele anderen bezorgde hij groot verdriet. Zijn emoties hadden zozeer zijn verstand gedomineerd dat hij tenslotte de omstandigheden alleen nog zag door de bril van zijn gevoelens, en zijn inzicht werd vervongen en vervormd.

Fysiek groeide hij op tot normale volwassenheid en hij was zelfs redelijk goed in atletiek. Hij bezat een aantal universitaire titels. Verstandelijk was hij volwassen, voor zover het gebrekkige onderwijs van deze wereld daartoe kan leiden. Maar emotioneel was hij niet ouder dan tussen de 8 en 12! En zijn geestelijke leeftijd was helaas niet hoger.

De grote tragedie van onze generatie is dat bijna alle mensen fysiek volwassen worden, en verstandelijk misschien de helft of iets meer, terwijl slechts een zeer klein aantal mensen emotioneel en geestelijk volwassen wordt.

Iemand is pas een werkelijk volwassen man of vrouw, volgens Gods intentie, nadat hij emotionele en geestelijke volwassenheid heeft bereikt!

Begint met kinderopvoeding

De tijd om met deze emotionele groei te beginnen is dezelfde als die waarop met de verstandelijke opvoeding wordt begonnen. Het moet *thuis* beginnen, als het kind nog slechts enkele maanden oud is.

Ouders, *bestudeer* uw eigen kinderen. Denk eraan dat emotionele opvoeding beheersing en juiste besturing van gevoelens, stemmingen en impulsen behelst. Dit betekent beheersing van woede, jaloezie, haat, angst, verdriet, wrok, zelfzuchtigheid en ijdelheid.

En aangezien de *juiste* leiding de weg van Gods wet is — en aangezien dit de weg van liefde is, en liefde is het principe van geven in plaats van nemen, betekent het dat u uw kinderen moet leren hun eigen verstand te gebruiken om hun stemmingen te begrijpen en dat u hen moet leiden naar geven — het geven van liefde aan anderen evenals aan zichzelf.

Gillen, hard praten, driftbuien, onbeleefdheid, dit is allemaal een gebrek aan emotionele groei. Emotionele onvolwassenheid is louter de menselijke natuur de scepter laten zwaaien zonder enige controle door een nadenkend, redenerend verstand.

Leer uw kinderen op de juiste wijze hun natuur te leiden door hun *verstand*.

Ik herinner me de eerste begrafenis die men mij had gevraagd te willen leiden. Op begrafenis laten altijd veel mensen hun emoties van droefheid onbeheerst de vrije loop. Een grote angst greep me aan. Ik was bang dat ik niet kalm zou kunnen blijven en mijn eigen gevoelens niet zou kunnen beheersen, en ik wist dat dat wel moest om met kalme tederheid en sympathie de nabestaanden te kunnen troosten. Ik was toen nog tamelijk jong, en in de emotionele strijd die zich in mijn geest afspeelde, of ik wel of niet deze verantwoordelijkheid aan zou kunnen, begon ik totaal in de war te raken.

Ik deelde mijn familie mede dat ik het niet kon doen. Destijds logeerden wij bij mijn ouders. Mijn vader kwam naar mij toe, legde zijn handen op mijn schouders en schudde mij kalm heen en weer, en zei met een stem vol gezag waarmee hij sinds mijn kindertijd niet tot mij had gesproken: „Zeg! Hou daarmee op! Dit is jouw verantwoordelijkheid! Dat gezin gaat gebukt onder verdriet en zij vertrouwen op jou. Je kunt je nu niet terugtrekken! Word wakker! Kom tot jezelf! Beheers je! Je moet dit doen, en met vertrouwen en kalme waardigheid en oprechtheid!”

Die woorden, herinner ik me, ontuchtterden en kalmeerden me en ik kwam weer tot mijn zinnen; rustig antwoordde ik: „Ja, pa, natuurlijk zal ik het doen.”

Ik trok me in een aparte kamer terug, sloot de deur en sprak tot mijn hemelse Vader over deze zaak. Van Hem ontving ik de emotionele beheersing waaraan het mij voor deze vuurproef had ontbroken. Toen ik mij echter letterlijk als instrument in Gods handen plaatste, gebruikte Hij mij, en de woorden die Hij door mijn mond sprak resulteerden in de bekeering van de bedroefde ouders.

Toen ik later steeds vaker werd gevraagd begrafenis te leiden vond ik het moeilijk om mijn eigen emoties zo te beheersen dat er een juist *evenwicht* was — om uiterlijk kalm te blijven zonder naar het andere uiterste door te slaan en ongevoeligheid mij van de juiste sympathie af zou leiden. Het was door Gods hulp

(Zie verder pagina 13)

Leer dankbaar te zijn — voor alles!

Bent u schuldig aan ondankbaarheid — aan het niet waarderen van uw vele zegeningen? Dan moet u de gewoonte ontwikkelen om voor alles dankbaar te zijn!

door Raymond F. McNair

Nooit eerder in de lange geschiedenis van de mensheid werden er mensen zo overvloedig geze-
gend.

Nooit eerder zijn zoveel mensen — met name in de Engels-
talige en de Westeuropese landen — in staat geweest van zoveel fysieke zegeningen te
genieten.

Anderzijds echter is er op deze

aarde nooit eerder zo'n algemene
ondankbaarheid geweest!

Waarom heerst er zoveel ondank-
baarheid in dit tijdperk van ongeëve-
naarde welvaart en rijkdom?

En wat kunt u eraan doen om te
zorgen dat u niet het slachtoffer
wordt of blijft van deze algemeen
heersende zonde van ondankbaar-
heid? Hoe kunt u voorkomen dat de
octopus van deze wereldomvattende
zonde u te pakken krijgt?

Meer dan 1900 jaar geleden voor-
spelde de apostel Paulus de huidige

toestand in deze wereld: „Weet wel,
dat er in de laatste dagen zware tijden
zullen komen: want de mensen zullen
zelfzuchtig zijn . . . ondankbaar, on-
heilig” (2 Tim. 3:1-2).

Hoevelen van ons zijn onze grote
Schepper werkelijk dankbaar voor de
vele zegeningen die Hij ons laat

Ondankbaarheid is een dodelijke maar alge-
mene zonde. Bent u werkelijk dankbaar voor uw
vele zegeningen? Hoe vaak brengt u waardering
voor uw man of vrouw tot uitdrukking? Neem uw
zegeningen niet als vanzelfsprekend aan.

genieten? En hoevelen van ons zijn onze naasten dankbaar voor de vele zegeningen, diensten en hulp die we van hen ontvangen?

Een ontzagwekkende profetie

Laten we eens een historisch voorbeeld van ondankbaarheid bekijken.

De Almachtige God bevrijdde de natie Israel uit een verschrikkelijke Egyptische slavernij. Op wonderlijke wijze redde Hij hen van een slachting door het leger van de Egyptische farao. Bovendien voedde Hij hen met manna en onderhield hen in de droge barre woestijn met water uit de rotssteen.

Zij bleven echter mopperen en klagen (Num. 14-17). Zij waren niet echt dankbaar voor de vele zegeningen die God zo kwistig over hen uitstortte.

Wegens deze grote ondankbaarheid gaf God hen tenslotte over aan vernietiging. Op Jozua en Kaleb na kwamen ze allemaal in de dorre woestijn van de Sinaï om — zonder ooit het beloofde land, het land van melk en honing, te bereiken.

Een van de meest ontzagwekkende profetieën in de hele Bijbel openbaart waarom God soms verschrikkelijke calamiteiten, zelfs nationale overheersing en ballingschap op ondankbare naties laat komen. Deze ontstellende profetie, die betrekking heeft op onze Westerse volken, is te lezen in Deuteronomium 28.

God beloofde ontelbare zegeningen aan degenen die Hem zouden gehoorzamen — aan hen die werkelijk zijn wegen zouden volgen (vers 1-14). Maar ook openbaarde Hij verschrikkelijke rampen voor het volk dat Hem de rug zou toekeren — dat openlijk zijn heilige en rechtvaardige geboden zou verbreken (vers 15-68).

Waarom zullen deze rampen ons volk treffen — onze eigen vrienden en familieleden, tenzij zij zich bekeren?

„Omdat gij de Here, uw God, niet met vreugde en blijdschap gediend hebt vanwege al uw overvloed, zult gij de vijanden, die de Here tegen u zal doen optrekken, dienen, onder honger en dorst, in naaktheid en met gebrek aan alles; Hij zal een ijzeren juk op uw hals leggen, totdat Hij u verdelgd heeft” (vers 47-48).

Behalve de overvloed aan zegeningen die God over ons uitstort, ontvangen we ook vele nuttige diensten van anderen. Waarderen we werkelijk de plichtsgetrouwe pompstationbediende; degene die ons helpt in de supermarkt; degene die voor ons de deur openhoudt? Wij zouden eigenlijk allemaal dankbaarder moeten zijn — zelfs voor beproevingen!

Deze verschrikkelijke profetie is rechtstreeks gericht aan onze Westerse, en in het bijzonder aan de Engelstalige volken — tenzij wij ons bekeren van onze huidige lage moraal en geestelijke verdorvenheid.

(Als u niet weet waar onze Westerse naties in de Bijbel worden genoemd, schrijf dan beslist om ons gratis Engelstalige boekje *The United States and Britain in Prophecy*.)

Mozes' plechtige waarschuwing

Kort voor zijn dood gaf de bejaarde Mozes aan het volk Israel — en aan hun afstammelingen, onze Westerse volken — de plechtige waarschuwing God niet te vergeten.

Hij verzekerde het Israel van de Oudheid (onze voorvaders) ervan, dat wij (hun nakomelingen) „een goed land” — een land met veel water, natuurlijke hulpbronnen en overvloedige oogsten — zouden beërven (Deut. 8:6-9).

Vervolgens werd Mozes geïnspi-

reerd tot de volgende ernstige waarschuwing:

„Gij zult eten en verzadigd worden en de Here, uw God, prijzen om het goede land dat Hij u gaf. Neem u ervoor in acht, dat gij de Here, uw God, niet vergeet door zijn geboden, zijn verordeningen en zijn inzettingen, die ik u heden opleg, te verwaarlozen, opdat, wanneer gij eet en verzadigd wordt, goede huizen bouwt en die bewoont, uw runderen en kleinvee zich vermenigvuldigen en uw zilver en goud zich vermeerderen, ja, al wat gij hebt, zich vermeerdert, uw hart zich niet verheft, en gij de Here, uw God, vergeet” (vers 10-14).

Als onze volken zouden beginnen God te vergeten (en tegenwoordig wordt er zelfs gepredikt dat God dood is!), dan stond het vast dat een verschrikkelijk onheil hen zou treffen.

Door zijn dienstknecht Mozes vervolgde God zijn waarschuwing: „Zeg dan niet bij uzelf: mijn kracht en de

sterkte mijner hand heeft mij dit vermogen verworven. Maar gij zult aan de Here, uw God, denken, want Hij is het, die u kracht geeft om vermogen te verwerven, ten einde het verbond gestand te doen, dat Hij uw vaderen gezworen heeft — zoals dit heden het geval is” (vers 17-18).

Indien Israel zijn God zou vergeten, stond de ondergang vast, zo waarschuwde Mozes: „Maar het zal geschieden, indien gij de Here, uw God, te enen male vergeet en andere goden achterna loopt, hen dient en u voor hen nederbuigt — ik betuig heden tegen u, dat gij voorzeker zult omkomen” (vers 19).

Laten we ons dus nog eens de vraag stellen: Zijn wij de Almachtige God werkelijk dankbaar — iedere dag — voor de vele zegeningen die wij ontvangen?

Vat zegeningen niet als normaal op

Geven wij altijd dank aan onze Schepper voor het voedsel op onze tafel voordat we beginnen te eten? Hoeveel mensen die ervoor „danken” zijn ook echt dankbaar? Hoeveel herhalen in hun „dankgebed” alleen maar automatisch wat woorden?

Gods Woord openbaart dat we altijd rechtstreeks vanuit ons hart moeten bidden — niet als een grammofoonplaat alleen maar wat woorden herhalen (Matth. 6:7).

En hoeveel mensen zijn werkelijk dankbaar voor het onbetaalbare geschenk van het bestaan zelf? Hoeveel van ons danken God voor het gezichtsvermogen, het gehoor, en dat we kunnen voelen en ruiken? Hoeveel

van ons zijn waarlijk dankbaar voor het vermogen tot spreken, en voor het vermogen onze verschillende ledematen te kunnen gebruiken?

Wij moeten deze dingen niet voor vanzelfsprekend aannemen. Sommige mensen zijn gevelde door een hartaanval of door een andere ziekte en zij zijn er bijna geheel hulpeloos door geworden. Na zo'n ramp gebeurt het maar al te vaak dat iemand de grote zegeningen van zien, horen, spreken en bewegen van spieren pas werkelijk leert waarderen.

In een ogenblik — in een flits — kan uw leven uitgedoofd worden door een ongeval of kunnen familieleden van u worden weggenomen. Een financiële catastrofe of een nucleaire oorlog kan van het ene op het andere moment een normaal, prettig bestaan in een nachtmerrie veranderen.

In een oogwenk kan uw hart het begeven en alles waarvan u denkt dat het van u is, kan van u worden afgenomen en aan iemand anders worden gegeven. De dood kent geen aanzien des persoons!

„Want wij hebben niets op de wereld medegebracht; wij kunnen er ook niets uit medenemen. Als wij echter onderhoud en onderdak hebben, dan moet ons dat genoeg zijn” (1 Tim. 6:7-8).

Materiële dingen op zich brengen ons geen geluk. Maar „nu brengt inderdaad de godsvrucht grote winst, indien zij gepaard gaat met tevredenheid” (vers 6).

Christus waarschuwde: „Ziet toe, dat gij u wacht voor alle hebzucht, want ook als iemand overvloed heeft, behoort zijn leven niet tot zijn bezit” (Lukas 12:15).

Schat u werkelijk uw gezondheid op de juiste waarde? Wij leven momenteel in een gedegeneerd tijdperk — in de laatste generatie van 's mensen 6000-jarige wanbeleid. Slechts weinig mensen bezitten een perfecte gezondheid. Bijna iedereen mankeert wel iets. Maar dankt u God tenminste voor de mate van gezondheid die Hij u in zijn barmhartigheid wel heeft gegeven?

Een aantal jaren geleden schijnt een bekende Amerikaanse multimiljonair een miljoen dollar te hebben aangeboden aan degene die hem zou helpen de oplossing te vinden voor

zijn pijnlijke maagzweren. Hij zou wat graag een miljoen dollar geven voor een nieuwe maag. Hier zien we een schatrijke man die evenwel haast niets kon eten. Van een normale maaltijd kon hij niet genieten.

Bijna 3000 jaar geleden schreef de wijze koning Salomo al over zo iemand:

„Er is een kwaad dat ik waargenomen heb onder de zon, en dat zwaar drukt op de mens: een man, aan wie God rijkdom en schatten en vermogen geeft, zodat hem niets ontbreekt, dat hij begeert, maar God stelt hem niet in staat daarvan te genieten, doch een vreemde verteert het” (Pred. 6:1-2).

Ja, wij allemaal zouden goed moeten beseffen dat God Degene is die alles in zijn hand heeft: de kracht van gezondheid, van het leven, van vrede, kortom van al het goede.

Dank God — zelfs voor beproevingen

De mensen worden er vaak toe verleid over hun levenslot te klagen. Zij zouden aan die verleiding nooit moeten toegeven.

Eens hoorde ik over een vrouw die vanaf haar nek verlamd raakte. Alleen haar hoofd kon zij nog bewegen. Zij zou hierdoor verbitterd en cynisch hebben kunnen worden, maar dat werd zij niet.

Zij was veeleer dankbaar dat zij haar verstandelijke vermogens nog bezat, en zij was God ook dankbaar dat zij nog kon spreken.

Door haar hoofd te gebruiken was zij in staat een goed bedrijf in onroerende goederen op te bouwen. Zij deed dit door met een pen tussen haar tanden telefoonnummers te draaien.

Zij werd een succesvol en gelukkig mens, omdat zij leerde haar zegeningen te tellen en het beste te maken van wat velen een hopeloze situatie zouden vinden.

Waarom kunnen wij niet leren onze zegeningen te tellen en onze Schepper voor alles te danken — ja, zelfs voor beproevingen en testen, die vaak achteraf vermomde zegeningen blijken te zijn?

God staat vaak toe dat ons beproevingen en zware tegenslagen overkomen om ons bepaalde lessen te leren — om ons te helpen sommige van de

echte waarden van het leven te leren kennen (2 Kor. 12:7-10). Als we dit weten, zouden we oprecht een barmhartige Schepper moeten danken, zelfs voor de pijnlijkste beproevingen (Jak. 1:2-4).

Hoe jammer is het dat men dit tegenwoordig niet werkelijk begrijpt. Weinigen, zelfs van de belijdende christenen, schijnen de grootheid van de God die zij belijden te kennen en te dienen werkelijk te bevatten. „Want Hij verwondt en Hij verbindt, Hij slaat en zijn handen helen” (Job 5:18).

Een op de tien dankbaar

Deze ondankbaarheid in de wereld wordt heel goed geïllustreerd door het voorval toen Christus 10 melaatsen genas (Lukas 17:12-14).

„En één van hen keerde terug, toen hij zag, dat hij genezen was, met luider stem God verheerlijkende, en hij wierp zich op zijn aangezicht voor zijn voeten om Hem te danken. En dit was een Samaritaan. En Jezus antwoordde en zeide: Zijn niet alle tien rein geworden? Waar zijn de negen anderen? Waren er dan geen anderen om terug te keren en God eer te geven, dan deze vreemdeling?” (vers 15-18.)

Dit gebeurt ook dikwijls in onze tijd. Waarschijnlijk zal niet eens één op de tien mensen terugkeren om God te danken.

Ondankbaarheid is een van de ergste zonden die wij kunnen begaan. Al te veel mensen zijn behept met de ingekankerde gewoonte om voortdurend over alles te klagen in plaats van dankbaar te zijn.

Of wij het beseffen of niet, we hebben allemaal zeer veel dingen om dankbaar voor te zijn. Denk eens aan het gezegde: „Eens klaagde ik omdat ik geen schoenen had, totdat ik een man tegenkwam die geen voeten had!”

De almachtige zegengever

Wij moeten ons realiseren dat onze Schepper Degene is van wie alle zegeningen afkomstig zijn!

Toen God aan Abraham verscheen, met de bedoeling hem en zijn zaad te zegenen, openbaarde Hij aan Abraham een van zijn vele namen: *El Sjaddai*.

„De Here [verscheen] aan Abram en zeide tot hem: Ik ben God, de Almachtige [*Hebr. El Sjaddai*]” (Gen. 17:1). *El Sjaddai* betekent „de almachtige zegengever”.

De apostel Jakobus schreef onder inspiratie: „Iedere gave, die goed, en elk geschenk, dat volmaakt is, daalt van boven neder, van de Vader der lichten . . .” (Jak. 1:17).

In het gehele boek der Psalmen openbaart David de barmhartigheid, goedheid en de onbegrensde zegeningen van God — zegeningen die God over de hele mensheid uitstort.

In Psalm 103 drukt David in prachtige bewoordingen zijn dank en

We zouden
dankbaar moeten zijn
voor de schoonheid
om ons heen,
voor de gift van
het leven zelf,
voor de gezondheid
en de kracht om
zoveel dingen te doen.

lof uit voor de vele zegeningen die hij van God had ontvangen.

„Loof de Here, mijn ziel, en al wat in mij is, zijn heilige naam; loof de Here, mijn ziel, en vergeet niet een van zijn weldaden; die al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest, die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid, die uw ziel verzadigt met het goede, zodat uw jeugd zich vernieuwt als die van een arend” (Ps. 103:1-5).

Onze Maker ziet ons graag vervuld van dankbaarheid — precies zoals wij zelf ons verheugen wanneer iemand die we helpen waardering toont. „Wie lof offert, eert Mij, en baant de weg, dat Ik hem Gods heil doe zien”, zegt de Almachtige God (Ps. 50:23).

De profeten, de aartsvaders, de apostelen en Jezus Christus waren dankbaar voor hun zegeningen.

Christus' apostelen waren verheugd en loofden God en dankten Hem dat zij waardig werden bevonden smaad te ondergaan terwille van Jezus Christus (Hand. 5:41).

Hoe komt het dat de mensen niet beseffen dat iedere zegening die wij krijgen van de Schepper God komt? Hij maakte de heerlijke dingen die wij kunnen eten en drinken en de talloze andere dingen ten dienste van en voor het genot van de mens. Wat een liefdevolle God hebben wij!

Maar God verafschuwt ondankbaarheid!

Wees dankbaar voor alles

God eist van ons geen dierenoffers zoals vroeger (Jer. 7:22-23), maar het behaagt Hem als wij „Gode voortdurend een loffer brengen, namelijk de vrucht onzer lippen, die zijn naam belijden” (Hebr. 13:15).

Ons wordt aanbevolen dat wij „lofoffers offeren en zijn werken met gebel vertellen” (Ps. 107:22).

Een reden dat veel mensen moeite met bidden hebben is dat zij nooit geleerd hebben in hun gebeden lof en dankzegging te betrekken.

„Maar laten bij alles uw wensen door gebed en smeking met dankzegging bekend worden bij God” (Filipp. 4:6) — en „dankt te allen tijde . . . God, de Vader, voor alles” (Ef. 5:20).

Waarvoor moeten we dankbaar zijn?

Voor voedsel, kleding, onderdak, voor de zegeningen van het leven in een vrij land, voor snelle vervoer- en communicatiemiddelen.

Ook zouden we dankbaar moeten zijn voor de schoonheid om ons heen, voor de gift van het leven zelf, en voor de voortdurende gezondheid en kracht om onze mentale en fysieke vermogens te kunnen gebruiken om zoveel dingen te doen.

We zouden dankbaar moeten zijn voor de Bijbel, waardoor we Gods liefde, barmhartigheid en bescherming tegen kwaad leren kennen, voor het offer van Christus — waardoor de vergeving van onze zonden mogelijk is gemaakt — en voor het geschenk van de heilige Geest, en voor de zekerheid van eeuwig leven in het Koninkrijk van God.

(Zie verder pagina 22)

Wat zijn de werken van geloof?

Bent u de christelijke eigenschappen aan het ontwikkelen, die u ervoor zullen behoeden dat u ooit zult struikelen?

door Dibar Apartian

Verscheidene maanden geleden is een vrouw op middelbare leeftijd aan kanker overleden. Velen uit de gemeenten van Pasadena in Californië kenden haar. Ze stierf in geloof.

Ze was een vriendelijke persoonlijkheid.

Telkens wanneer studenten van Ambassador College haar aan haar ziekbed hadden bezocht, kwamen zij opgemonderd en versterkt terug. Deze dame wist altijd iedereen te bemoedigen en was voortdurend één en al glimlach. Ze sprak zelden over haar afschuwelijke ziekte.

Ze bezat niet alleen het geloof genezen te worden, maar ze was er zeker van dat ze genezen zou worden.

Toch stierf ze! Waarom?

Had ze wel de juiste houding? Ja, die had ze zeer zeker. Had ze geloof? Jazeker. Maar waarom stierf ze dan?

Waarschijnlijk heeft ieder van ons wel mensen als zij gekend en hebben we onszelf soortgelijke vragen gesteld. We vroegen ons af waarom sommige mensen met duidelijk veel minder geloof — en soms met een ogenschijnlijk minder bekeerde houding — genezen worden, terwijl anderen, zoals deze vrouw, sterven.

Pastor Herbert W. Armstrong heeft verklaard dat als er nu geen genezing plaatsheeft, deze na de

opstanding zal geschieden. Dat is bijzonder bemoedigend.

Maar is het dan niet zo dat, wanneer we berouw hebben van onze zonden en ons daarvan bekeren en de oudsten van Gods Kerk roepen om voor ons te bidden en ons te zalven, we mogen verwachten dat we genezen worden (Jak. 5:14-15)? Waarom zullen sommigen dan moeten wachten tot de opstanding van de doden om volkomen genezen te worden?

De apostel Jakobus wijdde praktisch zijn hele brief aan het onderwerp geloof — levend geloof, geloof dat altijd vrucht draagt. Maar hij onthulde eveneens een veelal verwaarloosde waarheid, die de sleutel voor genezing vormt. Hij schreef: „Zo is het ook met het geloof: indien het niet met werken gepaard gaat, is het, op zichzelf genomen, dood” (Jak. 2:17).

Maar de vrouw die stierf had geloof *en* werken! Ze deed haar uiterste best om een christelijk leven te leiden. Waarom zal zij dan moeten wachten tot de opstanding om genezen te worden?

Terwijl de brief van Jakobus hoofdzakelijk over geloof handelt, de beide brieven van Petrus het accent op hoop leggen, geldt voor de apostel Johannes dat hij in zijn drie brieven ingaat op wat liefde is.

Deze drie deugden — geloof, hoop en liefde — onthullen ons de werken van geloof.

Interessant genoeg groepeerde de apostel Petrus deze werken in drie

simpele verzen als hij schrijft: „En juist daarom moet gij de grootste vlijt aanwenden om bij uw geloof de deugd te voegen, bij de deugd de kennis, bij de kennis de zelfbeheersing, bij de zelfbeheersing de volharding, bij de volharding de vroomheid, bij de vroomheid den broederzin, bij den broederzin de liefde” (2 Petr. 1:5-7, *Leidse Vert.*).

„Begrijpt u werkelijk de volle betekenis van deze woorden? Petrus noemt hier zeven aanvullingen — zeven belangrijke werken — die aan geloof moeten worden toegevoegd. Deze zeven werken maken ons geloof tot een *levend* geloof.

In iedere taal worden woorden gebruikt om ideeën tot uitdrukking te brengen, maar deze woorden hebben vaak verschillende connotaties. God maakt zijn ideeën door de Bijbel bekend. Wij moeten de geestelijke bedoeling van zijn woorden begrijpen om de betekenis van de Bijbel ten volle te bevatten.

Deugd

Petrus schreef onder Gods inspiratie dat deugd de eerste aanvulling aan geloof is — de eerste van de vereiste werken.

In het oorspronkelijke Grieks komt dit woord viermaal in het Nieuwe Testament voor, maar in de verschillende vertalingen is het niet altijd vertaald met „deugd”. Het komt voor als „grote daden” en zelfs als „wonderkrachten”.

Teneinde levend geloof te hebben,

moeten wij ons volgens Gods weg gedragen. Wij moeten moed en kracht tonen en uitblinken in onze taak.

Petrus schreef ook: „Gij echter zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, om de grote daden te verkondigen van Hem, die u uit de duisternis geroepen heeft tot zijn wonderbaar licht” (1 Petr. 2:9). Hetzelfde Griekse woord dat elders met „deugd” of „deugden” is vertaald, wordt hier weergegeven met „grote daden”.

De uitdrukkingen „grote daden” en „roemruchte daden” (*Leidse Vert.*) worden dus als equivalenten gebruikt van het Griekse woord, dat ook met „deugd” wordt vertaald.

Voor levend geloof (immers, het geloof zonder werken is dood — Jak. 2:26) behoren wij „grote daden” te verrichten of een in Gods ogen prijzenswaardige houding te hebben. Dat is wat God van u verlangt.

Kennis

Laten we nu het tweede werk eens bekijken dat aan ons geloof moet worden toegevoegd om het levend te maken. Petrus verklaart: „En juist daarom moet gij de grootste vlijt aanwenden om . . . te voegen, bij de deugd de kennis” (2 Petr. 1:5).

Waarom komt kennis direkt na deugd? Het antwoord ligt voor de hand: om ons in staat te stellen om precies te bepalen wat goede en prijzenswaardige daden zijn. Die kennis komt alleen van God.

Wij moeten dan ook de Bijbel bestuderen en erachter zien te komen wat God wil dat we doen. Onze daden moeten getoetst worden aan zijn normen en niet aan de onze. Zonder goddelijke openbaring kunnen wij deze wezenlijke kennis niet verkrijgen. Tegenwoordig heeft de mensheid als geheel veel kennis van materiële zaken, maar is jammerlijk onwetend op het gebied van geestelijke waarheden. De mens kan zeer geavanceerde ruimteschepen de ruimte in sturen en opzienbarende foto's van planeten maken. Astronauten kunnen op de maan lopen en veilig naar de aarde terugkeren.

Desondanks brengt dat soort kennis, hoe ontzagwekkend ook, geen levend geloof voort. Het kan iemand niet behouden. Ons geloof moet wor-

den aangevuld met de kennis van Gods wil en zijn wegen.

„Mijn volk gaat te gronde door het gebrek aan kennis”, zegt de Schepper. „Omdat gij de kennis verworpen hebt, verwerp Ik u, dat gij geen priester meer voor Mij zult zijn; daar gij de wet van uw God vergeten hebt, zal ook Ik uw zonen vergeten” (Hos. 4:6).

De profeet Micha doet helder uit de doeken wat de ware kennis is die aan ons geloof moet worden toegevoegd: „Hij [God] heeft u bekendgemaakt, o mens, wat goed is en wat de Here van u vraagt: niet anders dan recht te doen en getrouwheid lief te hebben, en ootmoedig te wandelen met uw God” (Micha 6:8).

Eenvoudige en prachtige woorden, mits u hun geestelijke intentie begrijpt. Recht doen is leven bij ieder woord dat uit de mond van God uitgaat; getrouwheid liefhebben is goed voor uw naaste zijn — hem liefhebben zoals u uzelf liefheeft; ootmoedig wandelen met uw God is zijn wil doen en geen andere goden voor zijn aangezicht hebben.

Helaas heeft de wereld deze kennis al sedert het allervroegste begin verworpen.

Zelfbeheersing

Na ons geloof aangevuld te hebben met deugd en kennis, moeten wij matigheid of zelfbeheersing gaan betrachten. „En juist daarom moet gij de grootste vlijt aanwenden om . . . te voegen, bij de kennis de zelfbeheersing” (2 Petr. 1:5-6).

Wat voor waarde heeft kennis, als wij haar niet toepassen — of als het ons ontbreekt aan zelfbeheersing? Meestal weten de mensen wel wat er van hen verwacht wordt, maar ontbreekt het hun aan karakter om het te doen.

Misbruik van wat dan ook leidt tot zonde. Eten en drinken bijvoorbeeld is niet verkeerd. Maar teveel eten en drinken kan zonde zijn.

Ziet u nu waarom God wil dat wij zelfbeheersing — als een werkzaam bestanddeel — aan ons geloof toevoegen? Wij moeten leren om verleiding te weerstaan, om te stoppen voordat wij Gods wet gaan overtreden.

De beste en zekerste manier om verleiding te weerstaan is door dicht bij God te komen; wij kunnen alleen dicht bij Hem komen door

zijn wil te doen. Dat betekent zelfbeheersing en matigheid.

Gods Geest in ons zal ons alle hulp bieden die wij nodig hebben, omdat „de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing” (Gal. 5:22).

Volharding

Bij deugd, dat goed gedrag inhoudt of prijzenswaardige daden, dient men goddelijke kennis te voegen; bij kennis zelfbeheersing teneinde weerstand te bieden aan het kwaad; en bij zelfbeheersing standvastigheid of volharding (2 Petr. 1:6).

Volharding is een van de voor naamste — en een van de moeilijkste — dingen om in praktijk te brengen. Hierzonder kunnen wij niet groeien in genade en kennis, geen deugd oefenen, geen kennis verwerven of zelfbeheersing betrachten.

Dat is de reden waarom de apostel Jakobus schreef: „Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeking valt, want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt. Maar die volharding moet volkomen doorwerken, zodat gij volkomen en onberispelijk zijt en in niets te kort schiet” (Jak. 1:2-4).

Het ontbreekt ons allemaal in meer of mindere mate aan volharding en geduld. We zijn gauw boos en geïrriteerd wanneer anderen niet doen wat zij verondersteld worden te doen, maar we zijn tegelijk zeer verdraagzaam waar het onszelf betreft.

Hoe dankbaar behoren we God eigenlijk te zijn dat Hij zijn geduld niet verliest, zoals wij!

Volharding of geduld hebben betekent dat wij onze plannen, onze doelstellingen, ons verstand — in geloof — altijd op positieve dingen richten. Volharding geeft nooit op, onverschillig wat. Volharding helpt ons ons te herinneren dat God van ons houdt en dat Hij steeds weet wat het beste voor ons is.

In de loop van de geschiedenis hebben alle mensen van God en iedere discipel van Christus moeten leren om standvastig te zijn. Tegenwoordig, in dit tijdperk van corruptie, terwijl we verlangend wachten op de komst van Gods Koninkrijk, bezitten sommigen van ons niet genoeg stand-

vastigheid om te wachten. Sommigen van Gods volk gooien het bijltje er bij neer! Zij moeten zijn vergeten dat Gods timing altijd de beste is en dat ons geloof versterkt wordt wanneer we met volharding en geduld op Hem wachten.

Goddelijkheid

Wat is goddelijkheid of godsvrucht precies (2 Petr. 1:6)? Hoe definieert de Bijbel het?

Goddelijkheid betekent een houding hebben als God. Wij moeten geleidelijk als God leren denken en ons leren gedragen zoals Hij. God gebiedt ons een „stil en rustig, een in alle opzichten godvruchtig en waardig leven [te] leiden” (1 Tim. 2:2, *Vert. Prof. Brouwer*).

Wij moeten op alle gebieden naar een goddelijke natuur en respect streven — te denken en te handelen zoals God — geduldig en vriendelijk te zijn als Hij. Helaas is het woord goddelijkheid in de Nederlandse vertalingen nogal eens weergegeven met „vroom” of „vroomheid”.

Goddelijkheid of godvruchtigheid is synoniem met waar christendom of ware godsdienst. De Revised Standard Version geeft hetzelfde Griekse woord in 1 Timotheus 2:10 weer met „religion”.

Zoals we zien, is het in praktijk brengen van een goddelijke natuur, van goddelijkheid, de godsdienst van God belijden — de ware godsdienst. Geloof zonder goddelijkheid is dood.

Broederlijke liefde

Tot zover hebben we in het kort vijf van de zeven aanvullingen of werken onderzocht, die Petrus ons zegt toe te voegen aan ons geloof. De laatste twee hebben betrekking op de liefde jegens onze naaste: ten eerste, liefde of „broederzin” (2 Petr. 1:7) jegens Gods volk; ten tweede, liefde jegens de gehele mensheid.

De „broederzin” die in dit vers wordt genoemd, is een vertaling van het Griekse „philadelphia”, dat letterlijk „broederlijke liefde” betekent. Deze liefde is een van de werken van levend geloof.

Gods Kerk heeft leden over de hele wereld. Sommigen zijn arm; anderen zijn ziek en heel oud; velen zijn van een ander ras. Toch zijn al deze mensen onze broeders. Wij moeten voor

ieder van hen broederlijke liefde hebben.

Hoe vaak bidden wij voor Gods mensen over de hele wereld? Houden wij van hen zoals wij van onze intiemste vrienden in onze eigen gemeente houden. Zijn wij betrokken bij hun speciale problemen, hun moeilijkheden en tegenslagen? Het ontbreekt ons aan levend geloof als dat niet zo is.

God gebiedt ons om broederlijke liefde — philadelphia — voor alle leden van zijn Kerk te hebben. Ongeacht hun leeftijd, opleiding, nationaliteit en ras, het zijn onze broeders — leden van Gods geestelijke gezin — die met ons Gods kostbaarste gave delen: zijn heilige Geest.

Dit is het soort betrokkenheid dat wij voor alle broeders in Christus behoren te hebben. Wij dienen voor hen te bidden, met hen te lijden, ons met hen te verheugen wanneer zij verheugd zijn. Dat is pas broederlijke liefde — een dynamische aanvulling op ons geloof.

De vrouw, over wie ik aan het begin van dit artikel schreef, bezat deze broederlijke liefde. Ze bracht het werkelijk tot uitdrukking. Als mensen haar gingen opzoeken, was zij het die hen bemoedigde. Ze keerden eerder versterkt dan gedeprimeerd naar huis terug, omdat zij Gods Geest in en door haar aan het werk zagen.

Zij stierf met een achtenswaardige houding. Ze zal opgewekt worden — volkomen genezen — om te leven voor het betonen van broederlijke liefde. Zou ze zich een betere beloning hebben kunnen wensen?

In bijna al zijn brieven vraagt de heer Armstrong ons zowel voor hem als voor alle dienaren en voor de Kerk als geheel te bidden. Doen wij dit ook? Of is ons geloof zonder werken?

Liefde jegens allen

De laatste aanvulling — het zevende werk — op het levende geloof, die Petrus vermeldt, is liefde jegens allen, de liefde voor de gehele mensheid (2 Petr. 1:7). De broederlijke liefde alleen — of *philadelphia* — is niet voldoende; wij moeten ieder mens liefhebben (*agape*) ongeacht zijn karakter.

Hebben wij werkelijk iedereen lief, met inbegrip van onze vijanden?

Bekritisieren wij anderen soms; zien wij niet teveel het kwaad in hen, terwijl wij hun goede daden over het hoofd zien? Oordelen wij hen in plaats van een licht voor hen te zijn?

Zonder twijfel is er veel verkeerd in de wereld en wij als christenen behoren ons daarvan afzijdig te houden en daarover niet te oordelen. Voor de hele mensheid is de komst van Gods Koninkrijk zeer dringend noodzakelijk. Christus stierf niet alleen voor zijn ware volgelingen. Hij stierf voor iedere individuele mens.

Toen iemand Christus kwam vragen welke de twee grote geboden waren, antwoordde Christus: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het grote en eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf” (Matth. 22:37-39).

Christus spreekt hier niet alleen over de broederlijke liefde, maar over de liefde (*agape*) voor de gehele mensheid, die de hoogste vorm van liefde is. Hij bracht *agape* voor elk afzonderlijk menselijk wezen tot uitdrukking toen Hij voor onze zonden stierf.

Daarom moeten ook wij door zijn Geest *agape* voor iedereen hebben — met inbegrip van hen die ons haten en vervolgen.

Laten wij ons hart onderzoeken. Wordt ons geloof werkelijk aangevuld met de zeven werken die de apostel Petrus noemt in dit gedeelte van zijn tweede brief?

Ter afsluiting van dit gedeelte schreef Petrus: „Beijvert u daarom des te meer, broeders, om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet [als u deze werken van geloof in praktijk brengt], zult gij nimmer struikelen” (2 Petr. 1:10).

Wat een fantastische belofte! Als wij levend geloof hebben — geloof aangevuld met deze zeven werken — dan zullen wij nooit, nee nooit, struikelen. Wij zullen nooit opgeven. „Want zó zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwige Koninkrijk van onze Here en Heiland, Jezus Christus” (vers 11).

Dat is onze kostbare, uiteindelijke beloning. Laat ons geloof werkelijk aangevuld zijn met de werken van de heilige Geest! □

'Uw naaste liefhebben' — Wat betekent dat nu precies?

door Ellis LaRavia

Foto's door Roland Rees

De wetgeleerde had zich vastgepraat en dat wist hij ook.

Hij was eropuit geweest om Christus te slim af te zijn, om deze opschepperige Nazareense timmerman hoe dan ook in verlegenheid te brengen.

Maar deze opzet had een averechtse uitwerking. In plaats van Christus in de val te lokken, overtuigde Christus hem.

De wetgeleerde had Christus gevraagd: „Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?” (Lukas 10:25.)

Christus speelde de vraag terug: „Wat staat in de wet geschreven? Hoe leest gij?” (vers 26.)

Opletten geblazen, dacht de wetgeleerde. Toen noemde hij in antwoord op Christus' vraag de twee grote geboden: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben uit geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand, en uw naaste als uzelf” (vers 27).

Zo, wat kon Hij daarop antwoorden?

Christus was het echter met hem eens! „Gij hebt juist geantwoord”, zei Jezus. „Doe dat en gij zult leven” (vers 28).

Het gesprek verliep zeker niet zoals de wetgeleerde verwacht had. Hij wist wel dat, hoewel hij de Bijbel goed kende, hij niet gewoon was die kennis in praktijk te brengen — God niet volkomen gehoorzaamde.

En zelfs nu kwam zijn vleeselijke gezindheid in opstand. Hij kon niet toelaten dat Jezus hem een slecht figuur liet slaan — en hij kon zeker niet toegeven dat Christus gelijk had, en zijn levenswijze gaan veranderen.

„Maar hij wilde zich rechtvaardigen en zeide tot Jezus: En wie is mijn naaste?” (vers 29.)

Dat is het, dacht de wetgeleerde. Ik zal doen alsof ik niet weet waar deze „profeet” het over heeft. Wellicht de enige manier om uit de hoek te komen, waarin hij zichzelf gepraat had, was met Christus te argumenteren over terminologie. Wat bedoelde Jezus per slot van rekening met „naaste”?

Doen wij dat ook? Proberen wij ons ook te rechtvaardigen door te

doen alsof we niet weten wie onze naasten zijn?

Wie is onze naaste? Onze buurman? De persoon, die naast u werkt? Is het iemand, die in moeilijkheden zit en hulp nodig heeft? Slaat de term naaste alleen op leden van uw familie of ook op degenen buiten uw directe familie?

Geestelijk onderscheiden

Het probleem is niet te bepalen wie onze naaste is. Het werkelijke probleem is onze naaste lief te hebben zoals het van ons gevraagd wordt.

Hetzelfde was het geval met de wetgever in bovenstaand voorbeeld. Heel waarschijnlijk nam hij aan dat hij het eerste grote gebod om God lief te hebben had vervuld. Hij wilde echter niet veroordeeld worden voor schending van het tweede grote gebod door zich onverschillig ten aanzien van zijn naaste te gedragen.

Evenmin wil iemand van ons veroordeeld worden — maar we zijn allemaal al veroordeeld als we het gebod om onze naaste lief te hebben niet leren gehoorzamen!

De werkelijke vraag van de wetgeleerde was niet: „Wie is mijn naaste?” Hij wist wie zijn naaste was, evenals ieder van ons weet wie zijn naaste is: onze naaste is elke persoon met wie we in contact komen.

Het werkelijke probleem van de wetgeleerde was dat hij door zijn vleeselijke gezindheid 1) zijn naaste niet wilde liefhebben en 2) niet wist hoe hij zijn naaste moest liefhebben, zelfs al had hij dat gewild. Dit is ook ons probleem. De mens, onder Satans invloed, is van nature iemand die zijn naaste beconcurrereert en haat toedraagt, hem niet goedgezend is, laat staan zich iets aan hem gelegen laat liggen.

Het probleem van het willen liefhebben of het weten hoe we onze naaste moeten liefhebben, is een geestelijk probleem. God verklaart in Romeinen 8:6-7: „Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van de Geest is leven en vrede. Daarom dat de gezindheid van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods; trouwens, het kan dat ook niet.”

Gods wet is geestelijk. De mens

kan van nature geen geestelijke waarheid waarnemen — God moet het openbaren. Dat is de reden waarom we door de hele menselijke geschiedenis heen de mens met zijn naaste in conflict zien.

Uws broeders hoeder?

We kunnen de gevolgen van deze vleeselijke benadering van de naaste zien in de vroegste geschiedenis van de mens, in het voorbeeld van Kaïn en Abel.

Adam, de vader van Kaïn en Abel en onze eerste voorouder, had van de boom der kennis van goed en kwaad in de hof van Eden genomen. Adam verkoos voor zichzelf uit te maken hoe zijn relatie met God en zijn medemens zou zijn. Let op de

We hebben allemaal
nodig dat anderen
ons hun liefde
tonen en we
behoren diezelfde
liefde aan
anderen te laten
blijken.

invloed, die Adams beslissing op zijn kinderen had.

Na verloop van tijd brachten zowel Kaïn als Abel een offer aan God. Abels offer werd geaccepteerd, Kaïns offer echter niet. De redenen waarom het ene offer acceptabel was en het andere niet, doen hier niet ter zake. Het feit blijft dat Kaïns offer onaanvaardbaar was voor God. Kaïn was nalatig en hebzuchtig en zijn offer was God onwelgevallig.

God vroeg Kaïn naar de reden voor zijn betrokken gelaat en zijn slechte houding. God herinnerde Kaïn eraan dat, als hij Hem gehoorzaamde en deed wat hij behoorde te doen, zijn offer eveneens aanvaard zou worden, evenals dat van Abel (Gen. 4:7). Indien Kaïn echter besloot door te gaan God en zichzelf te bedriegen inzake zijn offer, dan was er sprake van zonde.

Maar Kaïns reactie getuigde niet van spijt of berouw. Hij bood niet zijn

excuses aan God aan; had geen berouw over zijn ondeugdelijk offer en was niet van plan de fout te herstellen. Integendeel, hoe meer Kaïn erover nadacht, des te verontwaardigder hij werd.

Kaïns zelfrespect was geschaad. Als hij zich vergeleek met zijn broer Abel, dan schoot hij tekort. Dit raakte Kaïn zeer diep. Maar in plaats van zijn benadering en houding te verbeteren, liet Kaïn zijn woede en frustratie zo hoog oplopen, dat hij zijn broer Abel vermoordde. Wat kostte dit uiteindelijk op? Niets.

Kaïn beseftte niet dat de oorzaak van zijn verwrongen geest bij hemzelf lag, door zijn ongehoorzaamheid aan God en aan Gods wet. Zijn menselijke natuur bracht hem ertoe de hele zaak op zijn broer af te reageren, die part noch deel aan zijn zonde had. Al wat Abel deed, was God gehoorzamen.

Kaïns houding van naijver veroorzaakte geweld binnen de menselijke familie in een tijd dat er slechts een handjevol mensen op aarde was. Maar Kaïn begreep niet wat het probleem was.

Evenmin kan iemand van ons zijn gevoelens ten opzichte van zijn naaste goed onderscheiden zolang God deze niet aan ons openbaart. Pas wanneer dit gebeurt, dan en alleen dan kunnen we onze houding corrigeren.

Nadat Kaïn Abel vermoord had, vroeg God hem: „Waar is uw broeder Abel?” (vers 9.) God wist natuurlijk wel wat er gebeurd was, vandaar dat de vraag ter overtuiging (van zonde) en ter correctie bedoeld was.

Kaïn antwoordde: „Ik weet het niet; ben ik mijns broeders hoeder?” Kaïn reageerde kwaad en vijandig op Gods vraag.

Kaïns reactie is onmogelijk voor iemand met een bekeerde geest. Maar de weg van de vleeselijk gerichte gezindheid is wrok tegen God en wedijver, jaloersheid, vijandige rivaliteit en hebzucht ten aanzien van de naaste.

Een in zijn branche heel bekende industrieel gaf in het openbaar commentaar naar aanleiding van de wedijver, die er in zijn eigen onderneming bestond. Deze man, voorzitter van de raad van bestuur van zijn maatschappij, verklaarde: „Dit is een keihard bedrijf. Men is niet tevreden

met alleen eigen succes — men wil bovendien dat de ander mislukt.”

Een ontstellende uitspraak met betrekking tot de natuurlijke, vleeselijk gerichte gezindheid van de mens tot zijn naaste!

Gods wet verhoogd

De eerste stap naar vervulling van Gods gebod om onze naaste lief te hebben als onszelf, is te beseffen dat we onze naaste geenszins werkelijk liefhebben — we kunnen het niet eens — vanuit onszelf. We zijn geneigd tot egoïsme; willen altijd het beste voor onszelf; zijn steeds in concurrentiestrijd met onze naaste; en zien hem graag mislukken terwijl wij slagen.

God stelde het doel voor het menselijk bestaan vast, maar de mens, die van God afgesneden is, kent dat doel niet. God moet het openbaren.

God schiep de mens om een deel van Gods eigen gezin te worden. Als we Gods doel willen bereiken, moeten we voor het leven kiezen en Gods weg volgen.

Het goddelijk perspectief is dat we zowel voor onze naaste als voor onszelf het beste moeten wensen. Het beste voor onze naaste is dat hij of zij eveneens een lid van Gods gezin wordt. Met dit perspectief in gedachten zullen we vastbesloten zijn om

onze naaste geen pijn te doen. We willen met hem of haar niet meer in concurrentiestrijd gewikkeld zijn.

Jezus Christus, die Gods geboden aan fysiek Israel gaf, verheerlijkte deze geestelijke wetten in het Nieuwe Testament.

Neem bijvoorbeeld het zesde gebod: „Gij zult niet doodslaan” (Ex. 20:13), en bedenk eens hoe het van toepassing is op het liefhebben van uw naaste.

Nadat Christus dit gebod heeft verheerlijkt, betekent het dat we onze naaste niet moeten haten, verafschuwen of met hem moeten wedijveren (Matth. 5:21-24). Het betekent dat we onze naaste liefde moeten toedragen op elke manier en met alles wat we doen. We behoren steeds het potentieel van onze naaste in Gods plan in gedachten te houden.

De Tien Geboden vervolgen met: „Gij zult niet echtbreken” (Ex.20:14). In geestelijk opzicht is het evenmin toegestaan dat we ook maar onze begeerte naar onze naaste doen uitgaan (Matth. 5:27-28). Overweeg het volgende eens: Kunnen wij Gods gebod betreffende overspel met onze naaste breken, terwijl God die naaste evenals ons aan het voorbereiden is voor zijn gezin?

Daarna volgen de andere geboden (Ex. 20:15-17). Al deze geboden, die

door Christus zelf zijn verheerlijkt, onthullen hoe we onze naaste als onszelf behoren lief te hebben. Het houden van de geboden steunt op de wetenschap dat het lid zijn van Gods gezin bedoeld is voor ieder menselijk wezen. En iedere mens is onze naaste.

De behoeften van onze naaste

Onze naaste heeft dezelfde verlangens en behoeften, die wij hebben.

Krijgen wij honger? Onze naaste ook. Hoeveel mensen kent u die niet kunnen voorzien in het noodzakelijke voedsel voor hun gezin? De situatie is misschien ontstaan door werkeloosheid, ziekte of een ander probleem. Wanneer we zelf eten hebben, dan moeten we dit leren delen met hen die het ontberen. Dit is onze naaste liefhebben.

Hetzelfde geldt voor andere fundamentele behoeften als onderdak en kleding. We moeten leren de zegeningen die God ons geeft te delen.

Op welke andere wijze kunnen we ware christelijke liefde jegens onze naaste tonen?

Denkt u weleens aan iemand die pijn lijdt? Kent u iemand die ziek is of iemand die bij een ongeval werd gewond.

Voor hun fysieke behoeften wordt wellicht al gezorgd. Maar geldt dat ook voor hun geestelijke behoeften? God verwacht van ons dat onze gedachten naar hen uitgaan; dat we troost en verlichting bieden. Wanneer we anderen troosten, brengen we Gods liefde tot uitdrukking. We hebben allemaal nodig dat anderen ons hun liefde tonen en we behoren diezelfde liefde aan anderen te laten blijken.

Wanneer onze naaste de eer te beurt valt in een bepaalde functie te worden aangesteld of voor een bepaalde prestatie te worden beloond, dan dienen wij deelgenoot van deze eer te zijn (1 Kor. 12:26). Wat een schrille tegenstelling vormt dit met het commentaar van de industrieel, dat eerder aangehaald werd; deze verklaarde dat zijn naasten zich beijveren om hem te laten mislukken.

Beproevingen en tests vormen een alledaags onderdeel in het leven van ons allemaal. Wij kennen beproevingen en evenzo onze naaste.

(Zie verder pagina 22)

Een vijand

(Vervolg van pagina 2)

en veel gebed dat ik in staat was tot emotionele beheersing te komen, met waardigheid en evenwichtigheid, maar ook met grote gevoeligheid, vriendelijkheid en openhartige sympathie met degenen die verdriet hebben, zodat ik de hulp kon geven die zij nodig hadden in hun grootste beproeving, zonder emotioneel met hen te bezwijken.

Niemand kan ware christelijke groei en perfectie bereiken als hij geen emotionele evenwichtigheid verwerft.

Onze gemoedstoestanden, gevoelens, emoties werden ons met een bedoeling gegeven! Ze moeten niet uitgeschakeld worden, maar in de juiste sporen van Gods wet geleid worden door intelligente verstandelijke beheersing!

Emotie in religie

Van alle facetten van het leven is er geen enkele waarin meer emotionele onvolwassenheid aan het licht komt dan in de godsdienst.

Ook hier zijn de mensen geneigd tot uitersten te gaan. Ofwel zij voeren opzettelijk hun emoties waanzinnig op, ofwel zij maken hun godsdienst tot een volstrekt verstandelijke gelegenheid, waarbij de emoties geheel verdrukt worden.

Velen, veelal de minder geletterde of in elk geval minder opgeleide mensen, beoefenen een godsdienst die vrijwel geheel emotioneel is. Op de bijeenkomsten zeggen de predikanten niets dat tot enig nadenken stemt, maar alleen dat wat emoties opwekt. Zij geven onderwijs noch instructies, zij brengen alleen ongeremde emoties op gang.

Zij vragen de mensen dingen als „Bent u gelukkig?” — dat dan wordt weerkaatst door een donderend „Amen” of „Halleluja”-geschreeuw. De belangrijkste taak van de predikant is wilde, schreeuwerige, onbeheerste emoties op te roepen, totdat de hele gemeente buiten zinnen is in fanatieke razernij.

Ook zijn er de meer rustige emotionele sekten — maar ook zij nemen valse sentimentaliteit en emotie voor diepe spiritualiteit. Het schijnt dat de meeste fundamentalistische groepe-

ringen de een of andere vorm van emotie hebben in plaats van ware spiritualiteit.

Emotie is echter niet geestelijk. Emotie is *fysieke* reactie. Op een ware en diepe geestelijke ervaring dient een zekere emotionele reactie te volgen, maar het blijft een fysieke reactie *op* die ervaring en het is, op zich, geen geestelijke ervaring. Emotie wordt voortgebracht door het zenuwstelsel van het vleeselijke lichaam. Daarom is emotie *vleselijk* en niet *geestelijk*!

De heilige Geest van God wordt alleen gegeven aan hen die God *gehoorzamen* (Hand. 5:32). De meeste godsdienstige organisaties, die emotionele vervalsing ten onrechte voor zuivere spiritualiteit aanzien, prediken dat „Gods wet is weggedaan” — zij prediken een leer van „behoud zonder werken”, waarmee zij behoud bedoelen zonder gehoorzaamheid aan God of aan Gods wet.

Niemand is echt een christen tenzij hij de heilige Geest heeft ontvangen en erdoor in gehoorzaamheid aan Gods wet wordt geleid (Rom. 8:9, 14), en de heilige Geest *in ons* is de liefde van God (Rom. 5:5), de *enige* liefde die Gods wet vervult. En de heilige Geest is ook de Geest van bezonnenheid (2 Tim. 1:7). Ware spiritualiteit gaat daarom samen met een nuchter verstand, want ware spiritualiteit kan alleen komen van de *Geest van God* in ons. Ware spiritualiteit is *rationeel*.

Anderzijds is ware spiritualiteit niet een louter verstandelijke religie zonder enig gevoel of emotie. Er bestaan puur verstandelijke godsdiensten die niet eens in de heilige Geest van God geloven.

En er zijn misschien ook onder ons sommigen die Gods waarheid hebben leren kennen — die zich aan God hebben overgegeven, zich waarlijk van hun eigen weg hebben bekeerd, en zich van de wegen van de wereld hebben afgewend en zich wijden aan bijbelstudie om *Gods* weg te leren kennen teneinde *bij ieder woord van God te leven*, en die ook veel bidden — maar die toch de tweede *vrucht* van de Geest van God, *vreugde, missen!*

Geen emotieloze volwassenheid

Emotionele *volwassenheid* is net zo min *emotieloze* volwassenheid als

onbeheerste emotionaliteit.

Zij die werkelijk emotioneel volwassen zijn worden door de Geest geleid door een gezonde geestelijke gezindheid — door Gods Woord — en hun emoties zijn *beheerst*, maar niet onderkoeld. Emotioneel volwassen mensen drukken wel degelijk enthousiasme, *vreugde*, en geluk uit. Zij kennen wel degelijk, en laten dat ook blijken, *gevoelens* van dankbaarheid, en eerbied bij hun verering van God. En ook kennen zij gevoelens van medelijden, barmhartigheid, sympathie.

God is een Geest, en zij die Hem *aanbidden* moeten aanbidden *in Geest* en *in waarheid*. Iemand kan niet *in Geest* aanbidden, tenzij hij Gods Geest heeft ontvangen en erdoor wordt geleid. Iemand kan niet *in waarheid* aanbidden zonder *begrip* van Gods Woord met een nuchter verstand. Maar deze wijze van aanbidden is niet verstoken van *gevoel* en emotionele uitdrukkingskracht. Al is emotie een *fysieke* reactie, het is iets dat met een ware geestelijke ervaring samengaat of er het gevolg van is. Maar het is er geen vervanging van.

De emotioneel volwassen mens zal op een juiste en eerlijke manier hartelijk uitdrukking geven aan zijn sympathie. En bij gelegenheid aan verdriet, angst, medelijden. En ook zal hij uitdrukking geven aan vrolijkheid, aan geluk, enthousiasme, vurigheid en aan dat geluk dat overstromt: *vreugde!*

Met andere woorden, de emotioneel volwassen mens *combineert* de beheerste uitdrukking van emotie met een goede fysieke gezondheid en een ontwikkeld verstand dat door de Geest is verwekt en erdoor wordt geleid. Emotionele volwassenheid gaat hand in hand met fysieke, mentale en geestelijke groei en tenslotte vloeien deze samen in het volmaakte goddelijke karakter waarvoor we hier op aarde zijn geplaatst.

U hebt waarschijnlijk nog een lange weg te gaan. Als u kinderen hebt, draagt u een grote verantwoordelijkheid voor hun emotionele ontwikkeling, evenals voor hun fysieke gezondheid, verstandelijke ontwikkeling en geestelijke begeleiding. Allen zullen we eens verantwoording moeten afleggen. Hoe zal *u* dat vergaan? □

Laat je ouders merken dat je om ze geeft!

Er is een essentieel bestanddeel voor een gezond gezinsleven.

door Cecil E. Maranville

Hoe zou je de kwaliteit van je relatie met je ouders willen beschrijven? Gezond en hartelijk?

Of zou „een beetje naar” een eerlijker beschrijving zijn, het onbegrip, de gekwetste gevoelens, ruzies — misschien zelfs akelige scheldpartijen — in aanmerking genomen?

Bestaat er een manier om hier verandering in aan te brengen? Jazeker! Er ontbreekt een bestanddeel, dat in hoge mate de kwaliteit van de gezinsrelatie zou kunnen verbeteren. Dat bestanddeel is het stellen van vragen.

Als je even de tijd neemt om na te denken, kan een juist gestelde vraag zeer goede resultaten afwerpen. „Hoe zou u dat doen?” „Wat vindt u dat ik zou moeten doen?” „Heeft u ooit met een dergelijk probleem of besluit te maken gehad?” Al deze vragen laten één manier zien, waarop wij Gods advies om veel raadgevers te zoeken, kunnen opvolgen. Lees Spreuken 11:14 en 15:22 — God waarschuwt ons, dat, overeenkomstig wat wij allemaal in de wereld om ons heen zien, de mensen te maken krijgen met onbegrip, teleurstellingen en gekwetste gevoelens, als zij dit beginsel negeren.

Sommigen redeneren: „Je denkt toch niet dat ik wat aan mijn ouders vraag, ik wil mijn eigen leven leiden. Ik wil niet, dat ze zich ermee bemoeien.” Dat is precies hetzelfde als wanneer je vader niet bij een benzinstation wil stoppen om de weg te vragen — terwijl jij weet, dat hij de weg kwijt is — alleen maar omdat hij „zelf de weg wil vinden”. Een beetje dwaas vind je niet? Aanwijzingen

vragen kan je veel tijd en moeite besparen van het inslaan van een verkeerde weg.

Jongeren klagen vaak dat ze niet met hun ouders kunnen praten. Het hoeft niet ontkend te worden dat de conversatie in sommige gezinnen allesbehalve soepel verloopt! Misschien zeggen je ouders zelden waarmee ze blij zijn — en alleen maar waar ze een hekel aan hebben. Jammer.

Maar in het „richtlijnen-boek” staat niet dat jij daar niet wat aan kunt doen! Hoe? Je kunt je ouders door een paar goede vragen op het juiste moment laten merken, dat *jij* om ze geeft!

De eenvoudigste manier om een gesprek te beginnen is door je ouders te vragen naar hun leven. „Hoe gaat het met u?” „Heeft u dat probleem op kantoor nog op kunnen lossen?” Ouders zijn ook mensen. Het is mogelijk, dat zij het zijn, die het moeilijk vinden met jou te communiceren.

Misschien hebben zij hulp nodig bij het uiten van hun goedkeuring en genegenheid voor jou. Jij kunt helpen met vragen als: „Hoe vindt u deze zelfgemaakte jurk?” „Hoe smaakte het avondeten, dat ik klaargemaakt heb?”

Wees zelf liefhebbend. Door een aangename toon kun je het anderen makkelijker maken op dezelfde manier te reageren.

Maar wat als je op je vragen antwoorden krijgt, die je niet prettig vindt? Laten we aannemen dat je om raad hebt gevraagd, maar niemand schijnt precies jouw probleem te begrijpen. Of, je krijgt alleen maar een gedeelte van het antwoord, waar je behoefte aan hebt. Wat dan?

Jullie, jongens met bromfietsen

of misschien oude auto's, wat doe je als je een onderdeel nodig hebt en je kunt nergens de goede soort vinden? Gooi je dan je handen in de lucht en verklaar je dan dat je voor altijd genoeg hebt van die bromfiets of auto? Natuurlijk niet! Je gaat eropuit en koopt iets dat het onderdeel, dat je nodig hebt, het meest nabij komt en je gaat dan aan het werk om het aan jouw voertuig aan te passen.

En jullie, meisjes, wat doe je met een jurk die „helemaal het einde” is, maar die niet helemaal past? Zeg je alleen maar „O, laat maar zitten”? Natuurlijk niet! Je verandert wat aan de naden en de zoom zodat hij goed zit.

Hetzelfde geldt voor een gezin. Als je werkelijk *wil*, kun je de problemen oplossen, die zich voordoen. Zie de werkelijkheid onder ogen. Ouders weten niet altijd wat de beste manier van communicatie is. Soms zijn ze te kortaf, soms te sarcastisch, soms hebben ze het bij het verkeerde eind. Maar net als het auto-onderdeel dat je bewerkt, of de kleren die je verandert om ze passend te maken, kun je met een beetje proberen een heel eind komen om communicatie tot stand te brengen.

Christus heeft gezegd: „Bidt en u zal gegeven worden” (Matth. 7:7). Zelfs al slaat dit op het geestelijke gezin, het heeft ook betrekking op fysieke zaken.

Stel je voor, dat alle vriendschap, alle waardering en liefde, al het begrip en alle goede raad die je nodig hebt, bij jou thuis te vinden zijn. Stel je eens voor, dat de enige reden dat je die niet krijgt is, dat je er niet op de juiste manier om vraagt of er helemaal niet om vraagt. Zou dat niet tragisch zijn? □

De kracht van bidden met geloof

Samengesteld door Richard H. Sedlaciak

In de Bijbel krijgt het bidden tot God sterke nadruk, maar tegenwoordig veronachtzamen veel mensen het bidden, omdat zij geen besef hebben van de kracht van een *gelovig* gebed.

Wij lezen dat bidden met geloof bergen kan verzetten, ongeneeslijke ziekten kan genezen en doden kan opwekken. Gebed was doeltreffend voor Jezus, de apostelen en de profeten, maar veel christenen van onze tijd zullen toegeven dat hun gebeden hoegenaamd niets tot gevolg hebben!

Hoe komt dat?

Omdat gebed voor de meeste mensen slechts een ritueel van woorden is, een vorm, een ceremonie, een afdraaien van schijnheilige, holle frasen, een volstrekt betekenisloze plichtmatigheid.

Zulke loze gebeden hoort God eenvoudig niet.

Wat is nu eigenlijk precies bidden? En waarom moeten we eigenlijk bidden?

Bidden is persoonlijk, vertrouwelijk, met verstand *communiceren* met de Almachtige God. Dagelijks vurig gebed is bedoeld om de door de Geest verwekte christenen te helpen het glorieus doel te bereiken dat God hun heeft gegeven.

Zinvol en doeltreffend gebed is absoluut essentieel om in Gods gezin geboren te worden. En alleen door te bidden met geloof is Gods ogenblikkelijke hulp beschikbaar om ons in staat te stellen de verleidingen van Satan, de wereld en onze natuur, die ons tot zonde leiden, te overwinnen.

Laten we eens een paar inspirerende voorbeelden bekijken van de kracht van bidden met geloof door mensen die zich ertoe hebben gezet de Almachtige, Eeuwige God te gehoorzamen.

Nadat God zijn volk Israel uit de Egyptische slavernij had bevrijd, kwamen zij in de woestijn in opstand. Toen Mozes op de berg Sinai met de Schepper God sprak, gaven de Israëlieten zich over aan afgoderij en seksuele uitpattingen.

1. Wat zei God tot Mozes? Ex. 32:7-8. Was God in feite van plan de hele natie Israel om te brengen? Vers 9-10.

Gods toorn was opgewekt. De God die later

als Jezus Christus in het vlees kwam stond op het punt de Israëlieten wegens hun slechtheid en sensuele losbandigheid totaal te vernietigen!

2. Kwam Mozes onmiddellijk tussenbeide ten gunste van Israel? Vers 11-13.

Zonder aarzeling bad Mozes ernstig of God de natie wilde sparen. In grote nederigheid en met diepe bezorgdheid smeekte hij God vurig zijn volk dat Hij uit de Egyptische gevangenschap had verlost te sparen. Mozes herinnerde God aan zijn grote beloften aan Abraham, Izak en Jakob, en smeekte God op zijn toorn terug te komen.

3. Verhoorde God het vurige gebed van Mozes? Veranderde God van gedachte en spaarde Hij de natie Israel op het gebed van één man? Vers 14.

Mozes' gebed veranderde de hele loop der geschiedenis! Het veranderde de toekomst van een hele natie.

4. Nog een voorbeeld in het Oude Testament is dat van Elia. Leed Elia als ieder mens aan de neerwaartse kracht van het vlees? Jak. 5:17. En wat bad hij God dat er zou gebeuren? Jak. 5:17-18. Lees in 1 Koningen 18:17-39 nog een spectaculair antwoord op een van Elia's gebeden.

De reden waarom God Elia's gebeden verhoorde was dat hij God met zijn hele hart diende. Hij wandelde met God, sprak met God en gehoorzaamde God. Elia had niet alleen geloof *in* God, maar hij had ook het geloof *van* God! Elia wist dat God er was. Hij wist dat God gebeden verhoort. Daarom bad hij altijd met hart en ziel.

En God gaf antwoord!

Tegenwoordig houden de mensen zich aarzelend afzijdig en zij weifelen en verontschuldigen zich in hun gebeden. Zij zijn niet zeker van Gods wil en daarom bidden zij halfslachtig. God heeft ertoe geïnspireerd dat deze en nog vele andere voorbeelden van verhoord gebed in de Bijbel zouden worden vastgelegd voor ons (1 Kor. 10:11), zodat wij „machtig in gebed” zouden worden.

5. Moeten we Gods glorieuze troon benaderen met vrijmoedigheid? Hebr. 4:16. En met een gevoel van vurigheid en dringendheid? Jak. 5:16.

6. Had Christus het absolute vertrouwen dat

MINISTUDIE

de Vader altijd zijn gebeden verhoorde? Joh. 11:41-44.

Als Mozes voor Israel bad, bad hij in alle vrijmoedigheid. Als Elia bad, bad hij vrijmoedig — met geloof en vertrouwen. En Jezus kon in absoluut geloof bidden, omdat Hij in nauw contact stond met en steunde op de allerhoogste Macht in het universum!

De dienaren van God verontschuldigen zich niet in vrees of knagende twijfel of onverschilligheid. Zij kenden allen Gods wil en hun gebeden waren daarmee in overeenstemming en dus vrijmoedig.

7. Wat is onze vrijmoedigheid als we God in overeenstemming met zijn wil bidden? 1 Joh. 5:14-15.

Als wij vrijmoedig willen bidden — met echt geloof en vertrouwen — moeten we eerst Gods wil weten. Deze is geopenbaard in de Bijbel. Wij moeten te weten zien te komen hoe God denkt, hoe Hij handelt en hoe Hij de dingen ziet. Wij moeten zijn karakter en zijn heiligheid kennen, en het doel dat Hij hier op aarde verwezenlijkt, en de beloften die Hij in zijn Woord doet. Alleen dan kunnen wij vrijmoedig en met vertrouwen tot God bidden.

8. Doet God soms zelfs nog veel meer dan wij van Hem vragen? Ef. 3:20.

Leer antwoorden op uw gebeden te verwachten. God openbaart zich als een levende, dynamische God die ten behoeve van ons tussenbeide komt — indien wij Hem smeken in een gelovig gebed.

In Mattheus 6:5-15 geeft Jezus een opsomming van de principes van doeltreffend bidden. Hij toont dat Gods kinderen — waarlijk bekeerde en door de Geest verwekte christenen — door middel van gebed een steeds diepere relatie met hun Vader in de hemel kunnen bereiken. Met gebed prijzen en vereren wij zijn naam, ambt en weldadigheid. Met gebed vragen wij God in onze dagelijkse fysieke behoeften te voorzien en om de geestelijke hulp, inspiratie en leiding voor onze geestelijke groei. Met gebed belijden wij onze overtredingen en ontvangen dagelijks vergeving. En door gebed kan ieder van ons een onlosmakelijk aandeel hebben in Gods Werk op aarde.

9. Vroeg de apostel Paulus christenen in het bijzonder te bidden voor Gods dienaren? 1 Thess. 5:25; Hebr. 13:18-19. Was hij erg dankbaar voor gebeden ten gunste van hem en zijn mededienaren? 2 Kor. 1:8-11.

Offer uw persoonlijke, oprechte gebeden ten behoeve van Gods Werk en Gods dienaren, zodat

zij de waarheid van God duidelijk en vrijmoedig mogen spreken en schrijven, en bescherming ontvangen om het Werk voort te kunnen zetten. Uw dagelijkse, vurige gebeden om hulp, bevrijding en inspiratie voor degenen die in deze tijd het Werk van Gods Kerk leiden, kan wonderen bewerkstelligen.

10. Moeten christenen in deze tijd bidden dat God „deuren” zal blijven openen voor zijn Werk, zodat het evangelie effectiever gepredikt kan worden over de gehele wereld? Kol. 4:2-4.

Gebed opent de deuren van radio, televisie en drukpers, zodat Christus' evangelie van het komende Koninkrijk van God „tot een getuigenis voor alle volken” kan worden gepredikt (Matth. 24:14).

11. Moeten wij er ook voor bidden dat God meer arbeiders zal zenden om het grote Werk van zijn Kerk te helpen? Joh. 4:35; Matth. 9:37-38.

Bid dat het evangelie van Christus doordringt in het hart en het verstand van meer luisteraars en lezers. Bid dat God het nog veel meer mensen in het hart zal ingeven om medewerker te worden teneinde dit groeiende Werk met hun tienden en offers te helpen ondersteunen. En bid voor meer toegewijde arbeiders — met de bekwaamheden en talenten waarvan God voorziet dat zij nodig zijn.

12. Bent u iemand die om een of andere reden van andere ware christenen is gescheiden, maar die een groter aandeel wil hebben om hen en Gods Werk te helpen? Welk schitterend voorbeeld voor u treffen we aan in Kolossenzen 4:12-13?

Epafras was een van de assistenten van de apostel Paulus. Zijn aandeel in Gods Werk waarnaar Paulus in het bijzonder verwees was gebed. U kunt eveneens een belangrijke rol in het Werk van God hebben. Wij allen hebben door middel van ernstig, *gelovig* gebed toegang tot Gods troonzaal in de hemel.

Bid dus elke dag tot God.

Bid vurig voor het Werk, voor andere christenen en uzelf — en verwacht dat God antwoordt!

Maak het tot een gewoonte om dagelijks te bidden. Blijf voortdurend in persoonlijk contact met God om kracht te ontvangen geestelijk te overwinnen en uiteindelijk zijn geschenk van eeuwig leven te ontvangen.

Als u dit doet, zullen uw gebeden veel goeds tot stand brengen voor anderen en in uw eigen leven een wonderlijke verandering door de kracht van Gods Geest. En u zult het doel bereiken waartoe u werd geboren. □

Hoe sterk is je vitale verbindingslijn?

Het is een kwestie van leven of dood

Het leven van avonturiers hangt dikwijls af van zo'n verbindingslijn. Op de grootste expeditie waaraan een mens kan deelnemen, heb je een blijvende verbinding nodig!

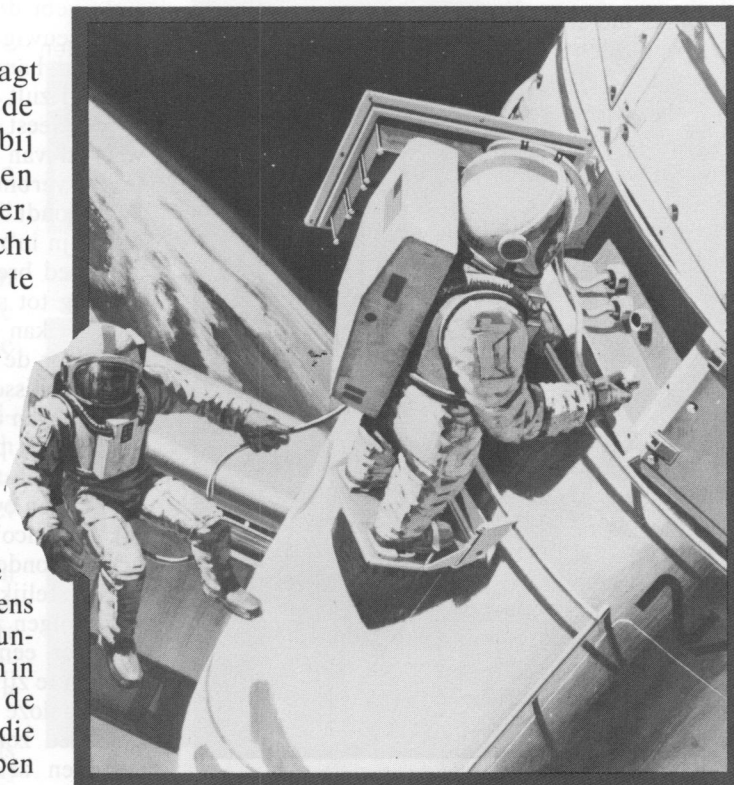
door Dennis R. Robertson

De mens waagt zich ver in de ruimte, voorbij de uiterste grenzen van de aardatmosfeer, daar waar geen lucht is om leven in stand te houden.

Astronauten (een woord dat van twee Griekse woorden gevormd is en „zeilers tussen de sterren” betekent) hebben honderdduizenden kilometers in de ruimte afgelegd. Tijdens een reis in de ruimte kunnen deze mannen alleen in leven blijven door de zuurstof in te ademen, die ze van de aarde hebben meegenomen.

Binnenin het ruimteschip wordt in de vertrekken, waar de astronauten verblijven, een leefbare atmosfeer gecreëerd, hetgeen inhoudt dat de temperatuur, de hoeveelheid aanwezige zuurstof en de luchtdruk steeds constant worden gehouden met behulp van computers en andere geavanceerde apparatuur. Zonder deze speciale omgeving in de ruimtecapsule zouden de astronauten sterven.

Het is echter noodzakelijk dat de astronauten zich zo nu en dan buiten het ruimteschip begeven om herstel-

lingswerkzaamheden te verrichten, foto's te nemen of speciale opdrachten uit te voeren.

Buiten het ruimteschip is de astronaut hulpeloos, in een omgeving die vreemd is aan zijn behoeften. Hij is volledig afhankelijk van een verbindingslijn als zijn anker naar het schip. Deze kabel is flexibel genoeg om gemakkelijk te kunnen manoeuvreren, maar ook sterk genoeg om hem veilig vast te houden. Als de kabel zou breken, dan zou de astronaut in de ruimte wegdrijven zonder moge-

lijkheid terug te kunnen keren. Tot nu toe is dat nog niet gebeurd. De verbindingslijnen zijn heel gebleven.

De ruimte is niet het enige gebied waar een vitale verbindingslijn het verschil kan betekenen tussen leven en dood. Bergbeklimmers gebruiken touwen om met ijs bedekte hellingen of verticale rotsoppervlakken te overbruggen. Het touw dient als verzekering, het bindt de klimmer vast aan de berg of aan andere klimmers.

Ook in de oceanen is de mens afhankelijk van een vitale verbindingslijn wanneer hij de onbekende diepten verkent. In de begintijd van het duiken waren duikers afhankelijk van lange slangen, die hen verbonden met een luchtcompressor

aan boord van het schip of de boot. Deze manier van duiken was gevaarlijk en het bewegen werd door deze duikersvoorziening bemoeilijkt.

Maar in de jaren veertig werd een nieuwe techniek uitgevonden door Jacques Yves Cousteau. Hij ontwierp en testte de eerste onafhankelijke duikersuitrusting, een metalen tank met samengeperste lucht die de duiker in staat stelt om zijn „verbindingslijn” op zijn rug bij zich te dragen. De tanks geven de duiker meer bewegingsvrijheid, zodat hij gebieden kan verkennen

Illustratie: NASA

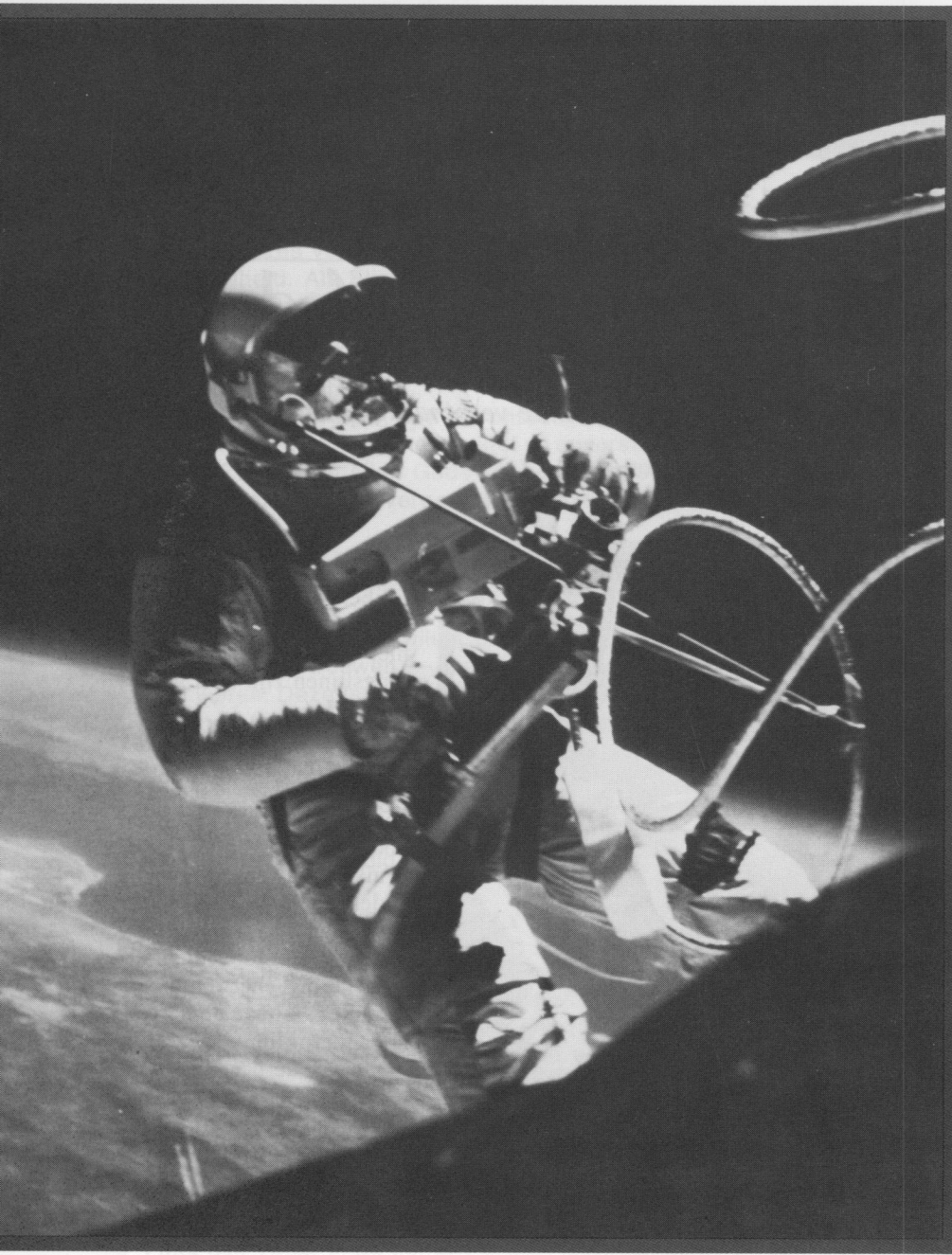

Foto: NASA

die buiten de gezichtskring van vroegere aquanauten lagen.

Er bestaat nog een vitale verbindinglijn die je dient te kennen, één die veel belangrijker is dan de touwen en slangen die de hedendaagse avonturiers in leven houden.

Het is een verbindinglijn die kan worden „aangelegd” tussen jou en God, een lijn die de planetaire ruimte, die onze „zeilers tussen de sterren” hebben verkend, miljarden kilometers achter zich laat. Misschien heb je deze verbindinglijn wel gebruikt zonder erbij stil te

staan wat deze precies is.

Je hebt misschien van je ouders gehoord of van de dienaar of rechtstreeks van hoofdredacteur Herbert W. Armstrong dat wij momenteel niet werkelijk leven bezitten. Wat we op dit moment bezitten, is slechts een chemisch, fysiek bestaan — fysiek is ons leven gelijk aan dat van een dier. We leven, maar op zekere dag zullen we sterven. En zonder Gods tussenkomst zou het daarmee afgelopen zijn. We zouden niet langer bestaan.

Maar God wil niet dat we sterven

als de dieren zonder enige hoop op een toekomstig leven. Hij heeft een plan dat het voor ons mogelijk zal maken om werkelijk leven te verwerven, het soort leven dat in de Bijbel wordt aangeduid als eeuwig leven.

De Bijbel zegt dat „het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel” (Hebr. 9:27). Dit betekent dat we allemaal zullen sterven. We zullen echter opgewekt worden en, als we ons naar Gods oordeel kwalificeren, zal ons eeuwig geestelijk leven worden geschonken. Als je meer wil weten over dit belangrijke onderwerp, schrijf ons dan gerust om het gratis boekje: *Nooit eerder begrepen: Waarom de mensheid haar problemen niet kan oplossen.*

Je hebt de kans om in geestelijke vorm eeuwig te leven. Of dit het geval zal zijn hangt af van het feit of je vervuld zult worden van Gods Geest — de Geest van leven. En dat hangt weer af van het feit of je een geestelijke verbindinglijn met God hebt. Wat houdt deze geestelijke verbindinglijn in? Gebed.

Gebed brengt een geestelijke verbinding tot stand tussen jou en God die niet kan worden verbroken, zelfs niet door de grootste verandering in gebeurtenissen.

Ieder van ons krijgt in het leven te maken met problemen en we vinden allemaal obstakels op onze weg, die we moeten overwinnen. Het is mogelijk de risico's van het leven op je te nemen zonder gebruik te maken van de geestelijke verbindinglijn; maar de gevolgen zouden hetzelfde zijn als wanneer een astronaut zonder verbonden te zijn met het ruimteschip in de eindeloze ruimte zou stappen.

Gebed zorgt niet alleen voor een vaste en zekere verbinding met je hemelse vader, maar het kan ook functioneren als een leiding waardoor geestelijke „zuurstof” — Gods heilige Geest — kan stromen.

Wij moeten het belang van gebed niet onderschatten. Alle helden uit de Bijbel waren gewoon dikwijls te bidden, want ze zagen in hoe belangrijk het was om contact met God te onderhouden. David en Daniël, bijvoorbeeld, baden tenminste driemaal per dag (Ps. 55:18; Dan. 6:11).

Het Nieuwe Testament laat zien dat Jezus, die nooit zondigde, voort-
(Zie verder pagina 22)

Weet je wat je doel is?

Het plannen van de toekomst kan een lastig karwei zijn. Het beantwoorden van de vraag „Wat is je doel?” is niet gemakkelijk.

door Michael Snyder

Met de kwestie van doelstellingen word je op vele verschillende gebieden geconfronteerd: op het gebied van je toekomstige carrière; wat betreft je beste vriendschappen; en zelfs wat betreft de besteding van je vrije tijd.

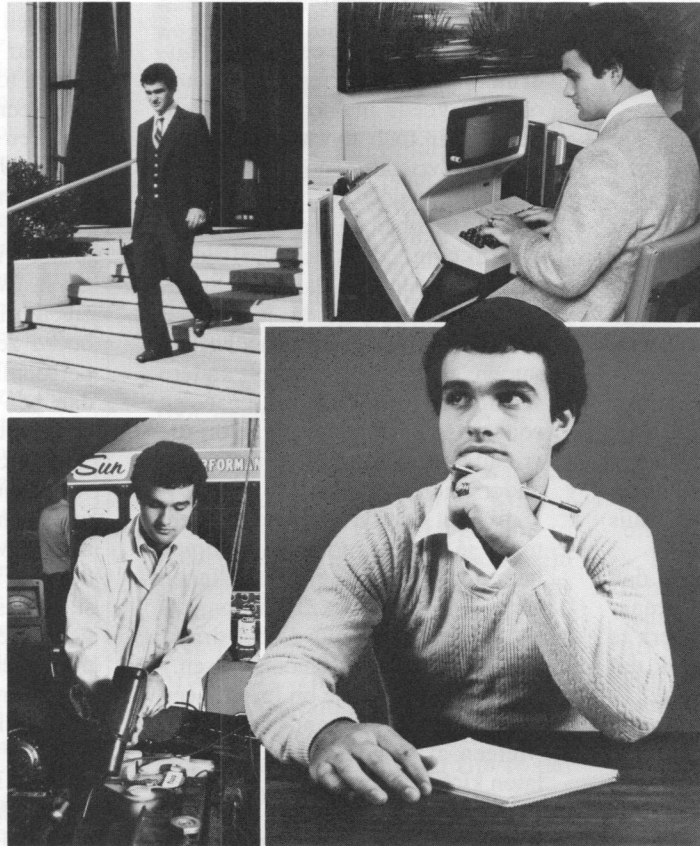
Beslissen is niet altijd eenvoudig. Toch zijn dergelijke beslissingen fundamenteel voor succes.

De eerste van de zeven regels voor succes, door hoofdredacteur Herbert W. Armstrong bekendgemaakt, is het hebben van het juiste doel.

Misschien heb je als doel het behalen van betere cijfers voor Engels; of wat af te vallen in gewicht; of deel uit te maken van de eerste vijf van je basket-ball team. Dit zijn goede korte-termijn doelstellingen, maar je hebt ook doelstellingen op de lange termijn nodig — deze laatste laten zien waarnaar je werkelijk uiteindelijk streeft.

Een dikwijls veronachtzaamde sleutel voor succes is visie. Een van de grootste problemen die de meeste van ons moeten overwinnen is niet verder kijken dan onze neus lang is.

„Indien openbaring [inzicht, visie] ontbreekt, verwildert het volk” (Spr. 29:18).

Ja, het vermogen verder te kijken dan het huidige moment, om je een voorstelling te maken van wat je over één, vijf of zelfs 10 jaar zult doen, is veel meer dan louter dagdromen. Toen de heer Armstrong in de jaren '30 met iets meer dan een tiental mensen het door de Bijbel geboden Loofhuttenfeest hield, sprak hij reeds over de tijd dat vele duizenden mensen zich voor dit herfstfeest zouden verzamelen, zoals dat tegenwoordig het geval is. Dat is pas echt vooruitzien.

En, toen het Werk nog maar een erg klein gebied bestreek, reisde hij vaak langs de verschillende radiostations om

zendtijd te kopen, steeds sprekend over de tijd dat Gods Werk en Kerk over de hele wereld verspreid zouden zijn. Het tijdschrift dat je in je hand houdt is een gedeelte van de realisering van die visie.

Je kunt deze zelfde werkwijze die de heer Armstrong toepast, aanwenden. Vergeet niet dat succes niet zomaar ontstaat — het wordt door iemand of iets veroorzaakt.

Voordat je succes kunt hebben, moet je weten wat je doel is. Zonder belangrijke doelstellingen kun je je energie niet op de juiste wijze verdelen.

Toen je nog heel jong was, gingen je doelen waarschijnlijk niet verder dan etenstijd. Maar van nu af aan zullen de besluiten die je neemt of die je niet neemt je leven voor vele jaren beïnvloeden.

Laten wij bijvoorbeeld je toekomstige beroep of loopbaan eens nemen.

Beroep, loopbaan? Misschien denk je, het is nog te vroeg voor mij om aan een loopbaan te denken.

Het feit dat je eens ingenieur, artiest of huisvrouw zult zijn, mag dan nog veraf lijken en niets met je leven van nu uitstaande hebben. Maar hoe eerder je je een bepaald beroep ten doel stelt, des te meer voordeel je daarvan hebt.

Nu komt het erop aan visie te hebben.

(Zie verder pagina 21)

TUSSEN HAAKJES...

door Dexter Faulkner

Wie durft er anders te zijn

In de tijd dat ik nog op de middelbare school zat, vroeg mijn vader me onder het avondeten weleens: „Hé Dex, wat heb jij vandaag op school gedaan?”

Meestal antwoordde ik met wat gebrom. Mijn vader hield daar echter niet van en zei dan zoiets als: „Nou, kom op, jongen! Je zult toch wel wát gedaan hebben vandaag, en je moeder en ik willen er graag wat over horen.” Omdat ik er dus niet omheen kon, vertelde ik dan wat kleine details.

En haast zonder mankeren liep dat dan uit op een felle discussie over misdaad, geweld, racisme, alcoholgebruik, roken, vrije seks of hoe laat ik in het weekend thuis behoor te zijn.

Bij het dessert werd het dan meestal weer wat rustiger, maar als ik opstond om mijn huiswerk te gaan doen, gebeurde het vaak dat ik een opmerking hoorde als: „Ik vind het maar niks, die manier waarop Dexter op school wordt beïnvloed.”

Heb jij je ouders weleens horen praten over de manier waarop je vrienden jouw leven beïnvloeden? Als je net zo was als ik, zou je stellig antwoorden dat je *niet* door hen wordt beïnvloed, en je zou verwerpen wat je ouders ervan zeggen. Om een of andere reden geven we niet graag toe dat we eigenlijk bang zijn voor wat andere mensen denken en dat we het gedrag van anderen kopiëren.

Druk van leeftijdgenoten is een uitdrukking waar we niet van houden en dus vermijden we die woorden liever, zelfs al is druk van leeftijdgenoten een stille invloed op

een groot deel van ons leven, hoe oud we ook zijn.

Het is niet per se een slechte uitdrukking: onze vrienden kunnen ook een goede invloed op ons hebben. Maar toch moeten we erkennen dat vrienden ook een sterke negatieve invloed op ons hebben of kunnen hebben. Hierom heeft de uitdrukking „druk van leeftijdgenoten” een slechte klank.

Veronderstel eens dat je meegaat naar het huis van een schoolvriend samen met nog een stel andere vrienden. Het plan is om naar een concert te gaan, maar als je bij die vriend thuis aankomt, blijken zijn ouders niet thuis te zijn.

Jij kent deze vriend niet zo goed, maar je andere vrienden schijnen hem nogal graag te mogen. Binnen zegt hij tegen jullie: „Hier, jongens een biertje. Mijn ouwe heer drinkt zoveel, dat zal hij toch nooit missen.”

„Nou ja”, denk je bij jezelf, „één biertje heeft niemand last van.” Meteen al heb je anderen voor je laten kiezen.

Er is nog tijd genoeg voor het concert, en dus zitten jij en je vrienden nog wat naar een paar platen te luisteren. Je gastheer schijnt om een of andere reden nogal plezier te hebben, hij lacht tenminste vaak. Plotseling zet hij de stereo af en zegt: „Hé, we moeten nu snel weg naar dat concert.”

Lichtelijk gealarmeerd zie je dat hij een paar rode pillen voor jou en je vrienden voor de dag haalt. Je vrienden hebben ze al ingeslikt, maar jij wilt dit niet. Ergens in je achterhoofd zweeft de herinnering dat drugs en alcohol een heel gevaarlijke combinatie kunnen zijn. Je weet niet precies wat je vrienden

daar nu innemen, maar het lijkt op een of ander barbituraat.

Inmiddels heeft je aarzeling wat schampere opmerkingen teweeggebracht.

„Wat is er aan de hand — ben je bang?”

„Volgens mij durft-ie niet — waarom heb je hem eigenlijk ook laten komen?”

In de volgende paar seconden heb je met sterke emoties te kampen. Je verzetten tegen de druk van je vrienden is waarschijnlijk een van de moeilijkste dingen die er zijn.

Maar in dit geval geef je misschien toe. Je denkt: „Nou ja, deze ene keer.” Om je gezicht te redden.

Dit is wat de Bijbel het dichtschroeien van je geweten noemt (1 Tim. 4:2). Je weet niet zeker of je het wilt, maar je doet het in elk geval. Wat er gebeurt is dat je je eigen principes en zelfrespect overboord zet. En heb je eenmaal dat persoonlijke heiligdom geschonden, dan ben je rijp voor alles want je bent niet meer eerlijk met jezelf.

Hoe kun je dit nu voorkomen?

De tijd om over dit soort dingen na te denken is *voordat* je een crisis met je vrienden krijgt. Heb goed door dat zij zelf onder dezelfde druk staan als jij. Zij zijn drugs gaan gebruiken en gaan roken en drinken om dezelfde reden: omdat ze bang waren om anders te zijn.

Ze zijn bang dat de volgende keer dat hun bewonderde vriend besluit om wat vrienden mee naar huis te nemen, hij hen niet vraagt, omdat je met hen toch niet zoveel lol kunt hebben. Je vrienden handelen dus als zachtgekookte eieren en doen dingen die zij anders niet zouden doen — zelfs dingen die schadelijk voor hen zijn.

Het is toch stukken beter om te laten zien dat je vertrouwen in jezelf hebt als de druk zo groot is. Je zou kunnen zeggen: „Als jullie zo gek willen zijn, jongens, ga je gang. Ik wil me er niet mee bevullen.”

Wat je ook zegt, het belangrijkste is om vooruit te denken; zorg dat je iets te zeggen hebt en laat je niet door je vrienden ompraten. Zeg gewoon wat je te zeggen hebt en

houd je aan je beslissing. Dit is de manier om moed te tonen om de groep te weerstaan als zij fout zijn.

Ik zal je trouwens nog wat anders vertellen: ik heb gemerkt dat de meeste teenagers respect hebben voor iemand die de moed heeft zichzelf te zijn, zelfs al wordt hij of zij uitgelachen of gepest. En zo iemand heeft beslist invloed op anderen die een vriend zoeken die hun zelfvertrouwen stimuleert. Hij of zij kan het iemand anders mogelijk maken om ook de druk van leeftijdgenoten te weerstaan.

We kunnen een eindeloze lijst negatieve dingen bekijken: vloeken, dronkenschap, vrije seks, spieken, ongehoorzaamheid aan je ouders, liegen, marihuana roken, opscheppen, spotten, winkeldiefstal. Ze vallen in principe allemaal in dezelfde categorie: het zijn allemaal morele zaken — het is mogelijk om een juiste en een verkeerde keuze hierbij te onderscheiden. Daarom kunnen onze vrienden een gevaarlijk effect op ons hebben als zij ons zover krijgen compromissen te sluiten met onze morele maatstaven.

Wees eens eerlijk tegen jezelf. Je hoeft op niemand indruk te maken of jezelf te verdedigen. Wees eerlijk en geef toe dat je ook weleens problemen hebt gehad je morele maatstaf vast te houden, terwijl veel van je vrienden die al helemaal zijn vergeten.

Druk van leeftijdgenoten is niets nieuws, maar hoe we ermee omgaan is heel belangrijk. De manier waarop we vandaag deze druk tegemoet gaan bepaalt hoe we in de toekomst met ons leven omgaan.

Met het oog op het Koninkrijk van God doet het ook niet ter zake wat „zij” — je leeftijdgenoten — denken, of wát wie ook denkt. Het is veel belangrijker dat God door je hele leven wordt geëerd. Wij allemaal moeten zijn wil en zijn levensstijl zoeken, en vervolgens vrijmoedig staan voor de dingen waarvan we weten dat Hij ze juist vindt.

Spreek er eens over met je leeftijdgenoten in de Kerk, hoe zij dit aanpakken. En schrijf ons je gedachten hierover — misschien kunnen we het eens afdrucken. □

Je doel

(Vervolg van pagina 19)

Laten we eens zeggen dat je een boek over landmeten leest. Je denkt, dit klinkt behoorlijk interessant. Dus heel energiek zet je er nu je zinnen op om landmeter te worden.

Tijdens de zomervakantie zorg je ervoor dat je het werk krijgt van degene die de landmeetstok vasthoudt voor een groep landmeters. Twee maanden later, verbrand door de zon en onder de muskietenbeten, weet je dat landmeten niet voor jou is weggelegd! Sommige mensen zullen het wel prettig vinden, maar jij zou toch liever iets anders willen.

Je bent hierdoor helemaal niet achterop geraakt, integendeel, je bent een stap vooruit. In plaats van vast te zitten aan iets wat je als laatste toevlucht moet nemen, ben je nu vrij om iets anders te proberen — zonder duizenden guldens in collegegeld, reiskosten of andere soortgelijke zaken gestoken te hebben.

Als je echter niet een bepaald doel voor ogen hebt met wat je wil gaan doen, zoals dat met de meesten het geval is dan doe je tenslotte datgene wat toevallig voorhanden is. Miljoenen mensen zijn verstrikt geraakt in valstrikken van eigen makelij. Ze zijn gefrustreerd en ze weten niet waarom.

In zijn jonge jaren bekeek de heer Armstrong zijn sterke en zwakke kanten en kwam tot de conclusie dat hij op het gebied van communicatie met plezier werkzaam zou zijn en dat hij tevens de bekwaamheden bezat om op dit gebied zeer goed te kunnen functioneren.

Met dit doel vast voor ogen, bepaalde hij hoe hij het het beste zou kunnen bereiken. Maar voordat hij aan de gang ging, deed hij een belangrijke (en dikwijls verwaarloosde) stap: het inwinnen van goede raad.

„Plannen komen tot stand door beraad” (Spr. 20:18) is iets dat maar weinig mensen in praktijk brengen. Het is ook belangrijk om notitie te nemen van het feit dat de heer Armstrong geen ondeskundig advies inwon — hij ging naar zijn oom Frank Armstrong, een prominente vakman in het reclamewezen.

Hij volgde de goede raad van zijn

oom op en plande een jaar ervaring op te doen op het gebied van dagbladadvertenties voor de rubriek 'gevraagd' maar „toen volgde een grote beoordeulingsfout”.

De heer Armstrong schrijft: „Toen het geplande jaar van training in het advertentiewezen ten einde liep, kreeg ik een vleiend aanbod. Deze keer vroeg ik mijn oom Frank, die mijn zakelijke carrière tot nu toe wijs had geleid, echter niet om raad.”

Wat gebeurde is dat de heer Armstrong, toen bijna twintig jaar oud, een baan als tijdwaarnemer en betaalmeeester aanvaardde voor een grote houtzagerij in Mississippi, honderden kilometers van zijn advertentiejob in Des Moines, Iowa, verwijderd. Niet alleen bracht hem dit van zijn oorspronkelijke doel af, maar ook liep hij een ernstige vorm van ingewandstypus op na uitputting door overwerk.

Na zijn herstel, keerde hij terug naar Des Moines om weer te gaan werken in het advertentievak. In tegenstelling tot vele anderen trok de heer Armstrong een waardevolle les uit deze ervaring. „Een van de lessen voor groot succes, die men moet leren”, zei hij, zijn oom Frank citerend, „is volharding — *bij* iets te blijven”.

De heer Armstrong volhardde erin een vakman te worden in het advertentiewezen en hij heeft hierbij kennis verzameld die hem na Gods roeping altijd zeer goed van pas is gekomen.

Onthoud dus dat je voor de weg van succes het volgende moet doen:

1. Bepaal zowel lange-termijn als korte-termijn doelstellingen.
2. Wees niet bang om lange-termijn plannen te herwaarderden, maar . . .
3. Houd koers (verander niet voordat je *alle* feiten hebt onderzocht).
4. Blijf actief — zet jezelf telkens opnieuw tot actie aan.
5. Toets je ideeën en doelstellingen altijd aan wijze raad.

De belangrijkste regel voor succes en voor het leven is op één lijn te zijn met Gods doel voor jou. God wil dat het je in alles voorspoedig gaat (3 Joh. 2), dat je de goede dingen van het leven ervaart, maar daarvoor moet je Hem benaderen vanuit zijn gezichtspunt.

Zoals de heer Armstrong schrijft in ons gratis boekje, *De zeven regels voor succes*: De allerbelangrijkste zevende regel voor succes is contact hebben met God en onder zijn voortdurende leiding staan.

Door Gods doel, zoals dat in de Bijbel wordt bekendgemaakt, te bestuderen, kun je de fouten vermijden die de mensheid nu al voor bijna

6000 jaar in hun verlamdende greep houden. En, als je eenmaal Gods doel nummer één in je leven hebt gemaakt, dan zal Hij zorgdragen voor je fysieke behoeften (Matth. 6:33).

Als je enkele lange-termijn doelstellingen wil bepalen (of als je je tegenwoordige doelen opnieuw kritisch wil bekijken), waarom lees of herlees je dan niet de boekjes, *De*

zeven regels voor succes en *Waar toe bent u geboren?* — ze zijn absoluut gratis.

Zoals de apostel Paulus zegt: „Ziet daarom nauwlettend op uw leven toe, hoe gij dat leidt, niet als dwazen, maar als wijzen, door het rechte oogenblik wel te gebruiken. Want het zijn thans booze dagen” (Ef. 5:15-16, *Vert. Prof. Brouwer*). □

Dankbaar

(Vervolg van pagina 6)

In feite moeten we voor alles dankbaar zijn! „Dankt onder alles, want dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u” (1 Thess. 5:18).

Wij hebben het hier nog slechts gehad over enkele van de vele zegeningen die we ontvangen van een liefhebbende, alwetende, altijd barmhartige Schepper die ons een overvloedig leven toewent (Joh. 10:10).

Wij zouden ook erg dankbaar moeten zijn voor DE ECHTE WAARHEID en de andere publikaties van Gods Kerk. Als wij het ontvangen van Gods kostbare woord door deze instrumenten niet waarderen, zal de tijd komen dat deze zegeningen er niet meer zullen zijn.

„Zie, de dagen komen, luidt het woord van de Here Here, dat Ik een honger in het land zal zenden — geen honger naar brood, en geen dorst naar water, maar om de woorden des Heren te horen” (Amos 8:11).

Ja, Gods Woord verklaart plechtig dat in de donkere dagen die vlak voor ons liggen, de openbare prediking van Gods Woord zal worden afgebroken! Het ware evangelie zal niet meer ongehinderd verkondigd kunnen worden zoals nu. Laten we deze zegen op haar juiste waarde schatten, terwijl die er nog is — voordat het te laat is.

God zal onze zegeningen weg nemen als wij ze niet juist waarderen en Hem ervoor danken — als wij niet leren Hem met vreugde te dienen wegens de grote overvloed van zegeningen die Hij ons met zo kwistige hand toebedeelt (Deut. 28:47-48).

Laten we zorgen niet schuldig te zijn aan de erge zonde van ondankbaarheid (2 Tim. 3:2). Laten we leren God en onze naaste voor alles dankbaar te zijn! □

Naaste

(Vervolg van pagina 12)

Toen Christus de beproeving van zijn leven onderging, bad Hij voor Petrus, een belangrijk discipel, die Satan wilde uitschakelen. En Christus stond op het punt om zelf geofferd te worden. Wat een onzelfzuchtige liefde! Christus onderwees Petrus: „En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broeders” (Lukas 22:31-32).

Dit is het soort liefde dat wij onze naaste moeten betonen.

Geen verschil met het liefhebben van God

God zet zich eigenlijk in de plaats van onze naaste. Wat we aan onze naaste doen, doen we in feite aan God (Matth. 25:31-46). Wanneer we met iemand omgaan, staan we er dan altijd bij stil dat we hetgeen we aan die persoon doen, eigenlijk aan God doen?

Deze kennis zou belangrijke invloed moeten hebben, wanneer we onze relatie tot onze naaste beschouwen!

God voegt hier nog aan toe: „Indien iemand zegt: Ik heb God lief, doch zijn broeder haat, dan is hij een leugenaar; want wie zijn broeder, die hij gezien heeft, niet liefheeft, kan (ook) God, die hij niet gezien heeft, niet liefhebben. En dit gebod hebben wij van Hem: Wie God liefheeft, moet ook zijn broeder liefhebben” (1 Joh. 4:20-21). Onze naasten — iedereen en geen enkele van hen uitgezonderd — zijn als Gods gelijkenis gemaakt en zullen God worden (Ps. 82:6).

Zouden we misschien nu enig idee kunnen krijgen van het belang dat God hecht aan relaties tussen mensen, die als zijn gelijkenis zijn gemaakt?

Ieder mens is een potentieel lid van Gods gezin en we moeten er zorg voor dragen dat we niets doen wat onze naaste afhoudt Gods doel in zijn leven te vervullen. Dit moet het uitgangspunt zijn, waarop wij iedere gedachte en daad ten opzichte van onze naaste terugvoeren.

Christus leerde: „En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun evenzo” (Lukas 6:31). De apostel Johannes schreef: „Wij weten, dat wij overgegaan zijn uit de dood in het leven, omdat wij de broeders liefhebben” (1 Joh. 3:14).

Indien we dit kunnen doen, dan bekijken we onze naaste vanuit Gods standpunt. Dit is onze naaste liefhebben als onszelf. □

Hoe sterk?

(Vervolg van pagina 18)

durend bad, soms hele nachten lang (Lukas 6:12). Als het belangrijk was voor Christus — die volmaakt was — om te bidden, denk je dan eens in, hoe belangrijk gebed voor jou moet zijn.

Bidden kan moeilijk zijn. Als je bidden moeilijk vindt, geef dan niet op, maar zet door. Het is niet gemakkelijk. Het is immers evenmin gemakkelijk om een astronaut of een diepzeeduiker te worden of om de vaardigheden van een bergbeklimmer te beheersen.

Als je van plan bent mee te doen met de grootste expeditie aller tijden — waarbij gezocht wordt naar het Koninkrijk van God en naar te leven in zijn gezin — weet dan dat je net zo hard zult moeten werken als iedere astronaut, diepzeeduiker of bergbeklimmer om het doel te halen. Maar weet ook dat de beloningen het dubbel en dwars waard zijn.

Begin nu je eigen verbindingsslijn met God aan te leggen en oogst de voordelen van nauw contact met Hem. □